

Kapitalizm, savaş ve parti programı /3 - H. Fırat

İşbirlikçi burjuvazi ve onun arkasındaki emperyalizm devrimimizin iki temel düşmanıdır. Devrimin zaferi için bu iki temel düşman kuv-

vetin üstesinden gelmek, onların oluşturduğu birleşik gücü altetmek tarihsel bir zorunluluktur...

...Devrimin zaferi, işbirlikçi burjuva-

zinin sınıf egemenliğinin yıkılması, ülke üzerindeki emperyalist köleliğin tüm alanlarda ve tüm boyutlarıyla sona erdirilmesi demektir.

S.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 21
11 Haziran 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak70.net

Zorbalığa ve harami düzenine karşı...

Yeni 15-16 Haziranlar için ileri!

3

Rejimin savaş-ışgal-ilhak histerisi

Çöküşün eşliğine gelen AKP-MHP rejiminin toplumun geniş kesimlerini sefaletle sürükleyen bu uğursuz politikalarında ısrarlı olduğunu gösteriyor.

5

TÜİK'ten temmuz öncesi enflasyon oyunu

İşçi sınıfı, haklı ve meşru taleplerini temel olarak mücadele sahnesinde yerini almalıdır. İnsanca yaşamak için zincirlerini söküp atmalıdır.

17

NATO'nun Ukrayna'daki liberalleri

Zelenski'nin Yahudi kökenini istismar ederek Ukrayna'da vekalet savaşının savaşçılarının Neonazi faşist çeteler olduğu gerçeğini örtmek için kullanıyorlar.

Ukrayna krizi sonrası dünya- EKİM

S.14

AKP ve devletin paramileter güçleri- A. Engin Yılmaz

S.5

Zorbalığa ve harami düzenine karşı...

Yeni 15-16 Haziranlar için ileri!

15-16 Haziran Büyük İşçi Başkaldırısı'nın 52. yıldönümündeyiz. Yarım asır önce mücadele tarihimizde bir kilometre taşı olarak yerini alan bu büyük deneyim, bugünlere bıraktığı zengin ve eşsiz derslerle hala daha işçi sınıfı ve emekçilere yürünmesi gereken yolu göstermektedir.

"15-16 Haziran Direnişi, işçi hareketimizin tarihinde halen aşılamayan bir eşiğe işaret etmektedir. Kitleliliği ve militanlığı, toplumsal ve siyasal yaşama, sola ve sendikal harekete etkileri açısından bugüne kadar birçok kez ve birçok açıdan inceleme ve değerlendirmelere konu edilmiştir. Bu inceleme ve değerlendirmeler birçok konuda ayrı düşünceler de, bu büyük direnişin sınıf hareketimizin tarihindeki çok özel yeri, tarihsel-siyasal etki ve sonuçları bakımından benzersiz olduğu gerçeği konusunda hemen hemen görüş birliği içindedirler." (15-16 Haziran Direnişi'nin 50. Yılı... - A. Murat, tkip.org)

Fiili-Mesru Mücadele, Militan Direniş!

15-16 Haziran Başkaldırısı'nın öne çıkan ve sınıf hareketi adına bugünlere miras olarak kalan en belirgin yanı, ortaya koyduğu fiili-mesru mücadele pratiği ve militan direniş çizgisidir. Zira sermayenin ve devletin, işçi sınıfının 60'lı yıllarda elde ettiği kazanımlara, biriktirdiği mücadele deneyimlerine ve elde ettiği mevzilere yönelik saldırı hazırlığına karşı, birleşik ve kitlesel olduğu kadar, militan bir karşı koyuştur söz konusu olan.

"15-16 Haziran yalnızca iki işçi kentinde toplu bir üretimi durdurma eylemi değil, toplu ve militan bir sokağa akıştır da. 100 bini aşkın işçinin her türlü yasa ve yaşağı çiğneyerek, türlü uyarı ve tehditlere meydan okuyarak, polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, zamanın hükümetine ve parlamentosuna karşı kararlı bir haykırışıdır. 15-16 Haziran Direnişi, sokağa dökülen işçi kitlelerinin bilincinde olup olmamasından bağımsız olarak, sermaye diktatörlüğünün tüm kurumları ile militan bir karşı karşıya geliştirdi." (15-

16 Haziran, sol hareket ve işçi hareketi – H. Fırat, tkip.org)

Dönemin sermaye hükümeti, işçi sınıfının sendikal örgütlenme alanında elde ettiği ve DİSK'te cisimleşen kazanımlarını budamayı hedefliyordu. Lakin saldırı militan işçi hareketi ile geri püskürtüldü. Direnişin öne çıkan yanı DİSK'i sahiplenme çizgisi olsa da, bu görkemli direnişin gerisinde işçi sınıfının baskıya ve sömürüye karşı biriktirdiği öfkesi yer alıyordu. Direnişin sadece DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlü işçilerle sınırlı kalmayıp, Türk-İş'te örgütlü binlerce işçinin de katılımıyla birleşik ve kitlesel bir hal alması bunu anlatmaktadır.

Tüm bu açılardan bakıldığında 15-16 Haziran Direnişi, günümüz koşullarında bin bir yolla baskı altına alınmış, çalışma ve yaşam koşulları görülmemiş boyutlarda ağırlaşmış, sendikal örgütlenme dahil her türden örgütlenme arayışı daha ilk anda saldırı ile karşılanan işçi sınıfına izlemesi gereken yolu göstermektedir: Topyekûn saldırılara karşı, birleşik-kitlesel, fiili-mesru ve militan karşı koyuş!

Günümüz Türkiye'sinde ağır sömürü ve cehennem aratan yaşam koşulları dayatılan işçi sınıfının öfkesi ve tepkisi her geçen gün artmaktadır. Alttan alta biriken bu öfke akacak kanal aramakta, mevzilerde patlak veren direnişlerle parçalı da olsa kendini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, yeni 15-16 Haziranları mayalayan koşulların giderek olgunlaşmakta olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Sorun, nesnel olarak olgunlaşan koşullar üzerinden örgütlü bir hazırlığın yapıp yapılmadığında düğümlenmektedir, ki bu konuda da 15-16 Haziran Direnişi yine önemli dersler sunmaktadır.

SINIFIN ÖRGÜTLENMESİ VE DEVRİMCİ ÖNDERLİK SORUNU

15-16 Haziran başkaldırısı, 60'lı yıllara damgasını vuran Kavel, Paşabahçe, Sungurlar, Saraçhane vb. eylem ve direnişlerin birikimi üzerinden yükselmiş, gelişen sınıf hareketinin doruk noktası olmuştur.

Devrimci bir önderlikten yoksun ve kendiliğinden patlak veren bu büyük direniş, sadece sermayeyi ve devletini ürkütmemiş, dönemin sendika bürokratlarının yüreğine de fazlasıyla korku salmıştır. Gelişen hareketi dizginlemek ve düzenin icazet sınırlarına hapsedmek için elinden geleni yapan dönemin DİSK bürokratlarının direniş sırasında ve sonrasında ortaya koydukları ihanetçi tutumlar, bu açık korkunun göstergesi olarak kayıtlara geçmiştir.

"Direniş kararı bir önderliğin değil, tabandan gelen baskının ve açık direnme isteğinin ürünüydü. DİSK yönetimi için koltukları korumanın DİSK'i savunmaktan geçtiği o koşullarda, tabanın isteğine boyun eğmekten ve direniş kararına katılmaktan başka seçenek yoktu. Fakat işçilerin umulmadık boyutta ve şiddetteki görkemli direnişi karşısında hemen korku ve paniğe kapıldılar. İşçiler sokakta polis ve asker barikatlarını yığıtçe göğüslerken, onlar bu barikatları örenlere korkakça günah çıkardılar ve onlarla direnişi kırarak önlemleri görüştüler."

"İşçi hareketinin politik önderlikten, devrimci bir sınıf partisinden yoksunluğu koşullarında, doğal olarak, 15-16 Haziran Direnişi'nin yarattığı elverişli ortamdan işçi hareketinin politik gelişimi ve sendikaların devrimcileştirilmesi doğrultusunda yararlanılamadı. Öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçi sahipsiz kalıp heba oldu." (15-16 Haziran, sol hareket ve işçi hareketi – H. Fırat, tkip.org)

Bu tarihsel deneyim, sınıf hareketinin geliştirilmesi, devrimcileştirilmesi ve sermayenin çıplak zorbalığı ve sendikal bürokrasi engelini aşarak yol yürümesi bakımından devrimci önderliğin ne denli kritik bir önem taşıdığını ortaya koymaktadır. Bu açık gerçeklik ve yakıcı ihtiyaç, günümüz sınıf hareketi açısından da olduğu gibi geçerlidir.

Günümüz işçi hareketi henüz gelişen sınıfın genelini kucaklayan birleşik-kitlesel bir düzeye ulaşmış olmasa da, sınıfın belli bölükleri 2022 yılının ilk haftaların-

da olduğu gibi, baskı ve sömürüye karşı harekete geçmekte ve mücadele yolunu tutmaktadır. Dahası, yakın tarihimize damga vuran Metal Fırtınası örneğinde olduğu gibi sektörel düzlemde onlarca fabrikadan binlerce işçi kendiliğinden patlak veren eylem ve direnişlere imza atabilmektedir. Her iki koşulda da, çıkış arayışı içerisine giren sınıf bölüklerinin önüne daha ilk adımda yine aynı engeller dikilmektedir: Sermaye devletinin çıplak zorbalığı ve kurulu sendikal düzen! Tıpkı 15-16 Haziran direnişinde olduğu gibi...

Dolayısıyla, bu temel sorun alanı işçi sınıfının sermayeden ve sendikal bürokrasiden bağımsız, fabrika komitelerinde örgütlenmesi sorununu döne döne önümüze çıkarmaktadır. Dün olduğu gibi bugün de işçi sınıfı içerisinde ve fabrika zemininde taban örgütleri inşa edilmeksizin sermayenin ve sendikal bürokrasinin denetimini kırıp atmak, buna da bağlı olarak devrimci bir sınıf hareketinin önünü açmak ve hareketi politikleştirerek ileri bir noktaya sıçratmak da mümkün olmayacaktır.

15-16 Haziran direnişi ve başkaca bir dizi tarihsel deneyimden süzülen bu açık ders, devrimci sınıf partisinin önünde duran güncel sorumlulukları da ortaya koymaktadır. Sınıf hareketine önderlik etme iddiasını taşıyan sınıf devrimcileri, bu misyonu hakkıyla yerine getirebilmek için işçi sınıfıyla fabrika zeminlerinde kaynaşmayı başarabilmeli, bu temelde mevziler inşa etmeli ve çoğaltmalıdırlar. Zira, yarının güçlü fırtınalarına başarılı bir önderlik pratiği sergileyebilmek, bugünden bu doğrultuda atılacak adımlara sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu bakışla, yeni 15-16 Haziranlar yaratmak, dahası onu aşan yeni direniş ve mücadeleler örgütlemek için güne yüklenmeli, geleceğe hazırlanmalıyız. İçinde bulunduğumuz tarihsel koşullar bunun imkanlarını giderek olgunlaştırmakta, öfkesi günden güne büyüyen işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkmasının önünü düzlemektedir.

Rejimin savaş-ışgal-ilhak histerisi

E. Bahri

Toplumun geniş kesimlerine yoksulluk, sefalet ve eziyet dışında bir şey vaat edemeyen, ülke kaynaklarını pervasızca yağmalayan, krizleri aşmak bir yana günden güne derinleştiren AKP-MHP rejimi, dış politikada çevirdiği kirli oyunlarla bunca sorun yaşattığı emekçilerin dikkatini farklı alanlara çekmeye çalışıyor. Savaş çığırtkanlığından sahte kabadayılık gösterilerine, yapay krizler üretmekten etrafa tehditler savurmaya birçok alanda histerik çıkışlar yapıyor.

Finlandiya ve İsveç'in emperyalist savaş aygıtı NATO'ya katılma talebini pazarlık yapmak için fırsat sayan rejim, ortada ciddi bir neden yokken, Yunanistan'la ilişkileri provoke eden taktikler izlemeye başladı. AKP şefinin vaazlarından taşan histeri, Suriye'ye saldırı hazırlığı ve işgal edilen Suriye topraklarının ilhak edileceğine dair vaazlar da doruğa çıktı.

Suriye'de vahşi katliamlar yapan cihatçı teröristlere destek veren, TSK'yı (Türk Silahlı Kuvvetleri) Suriye'ye saldırtan, birçok Suriye kentini işgal eden ve tam bir pervasızlıkla bununla övünen rejim, yeni saldırı planını "meşru güvenlik adımları" diye pazarlıyor. Suriye topraklarını ilhak etme ile Kürt halkına düşmanlık üzerine kurulan bu saldırgan politika, saray rejiminin bölge halkları için nasıl da büyük bir tehdit oluşturduğunu gözler önüne seriyor.

AKP-MHP rejimi, son MGK (Milli Güvenlik Kurulu) toplantısında saldırganlık, savaş ve ilhak politikasına daha çok ağırlık verme kararı aldı. Yeni saldırılar başlatmaya hazır olduklarını ilan eden AKP şefinin konuşmasında yer alan şu ifadeler saraydaki histeri hakkında fikir veriyor: "Fırat Kalkanı, Zeytin Dalı, Barış Pınarı, Bahar Kalkanı ve Pençe-Kilit'le güney sınırımızda oluşturulmaya çalışılan terör koridorunu darmadağın ettik... Güney sınırlarımız boyunca, 30 kilometre derinliğinde güvenli bölge oluşturma kararımızın yeni bir safhasına geçiyoruz. Tel Rıfat ve Münbiç'i teröristlerden temizliyoruz. Ardından da aşama aşama diğer bölgelerde aynısını yapacağız... Türkiye'nin bu meşru güvenlik adımlarına bakalım kimler destek verecek, kimler köstek olmaya çalışacak, göreceğiz."

11 yıldan beri cihatçı terörü besleyen,

İŞİD dahil tüm cihatçı çetelerle iş birliği/suç ortaklığı yapan saray rejimi, Kürt halkının kazanımlarını 'terörle' özdeş göstermeye çalışıyor. Güya Rojava'daki yönetim Türkiye için bir tehdit oluşturuyor. Uydurduğu bu gerekçeden hareketle emperyalistlerden Rojava'ya saldırı konusunda destek talep ediyor. Finlandiya ve İsveç'in NATO üyeliğine onay vermeyi de Suriye'ye saldırıya destek vermeleri koşuluna bağlıyor.

Suriye'ye saldırı ve sınır boyunca toprak ilhaki konusunda sergilenen histeri, AKP-MHP rejiminin kendi bekası için yeni bir savaşa girişecek kadar gözü dönmüş olduğunu gösteriyor. Bu saldırganlığın altında yayılmacılık heveslerinin dışa vurumu ile Kürt halkına düşmanlık da var elbet. Tel Rıfat, Menbic, Kobani, Ayn İsa kentlerini işgal edip Suriye topraklarından 30 km. derinliğindeki alanı ilhak edeceklerini ilan eden AKP şefi, Türkiye-Suriye sınırı boyunca 30 km. genişliğinde bir koridor oluşturacaklarını söylüyor. Diğer bir ifadeyle Hatay'dan Irak sınırına kadar uzanacak bu alanı bir tür 'cihatçı teröristler yuvası' haline getirmek istediklerini ilan ediyorlar. Yüzlerce kilometre uzunluğundaki bu alanı işgalci bir güç olarak TSK'nin uzun süre tek başına kontrol etmesi mümkün değil. Dolayısıyla İŞİD ve onun türevlerinden 'Suriye Milli Ordusu' adıyla birleştirilen cihatçı çetelerin cirit atacağı bir alan oluşturmaya çalışıyor. Cihatçıları yayılmacı heveslerinin aparatı olarak kullanan rejim böylece hem Suriye yönetimine hem PYD'ye karşı kullan-

dığı cihatçı çeteler için kalıcı ve korunaklı bir alan yaratmak istiyor. Bu ise, Suriye başta olmak üzere tüm bölge halklarının geleceğinin tehdit altına alınması anlamına geliyor. Zira cihatçı terörün ürettiği bir bataklığın oluşturulup TSK tarafından koruma altına alınması sadece Suriye için değil, Türkiye ve tüm bölge halkları için de yeni felaketlere zemin hazırlamak anlamına geliyor.

'Gösterişli' bir vaazla ilan edilse de Suriye'ye saldırı için kesin bir tarih verilemedi. Görüldüğü kadarıyla Rusya böyle bir saldırıya karşı çıkıyor. Zira hedef alınacağı söylenen bölgenin bazı noktalarında Suriye ordusu ile birlikte Rus ordusunun askerleri de mevcut. Bazı haberlere göre Rus güçleri bölgeye askeri takviye de yapıyor. Bu arada ABD'nin de saldırıya onay vermediği anlaşılıyor. Saray rejiminin yaptığı açıklamalarla Suriye ve Rojava'daki 'özerk yönetimi' tehdit etmesine rağmen saldırının başlatılmaması, en azından şimdilik Rusya ile ABD'nin 'yeşil ışık' yakmadığını gösteriyor. Bu arada ABD, saray rejiminin cihatçı çeteleri beslemesine, bazı kentleri işgal etmesine ve Suriye'de istikrarı bozmasına destek veriyor. Zira bu politikalar emperyalist/siyonist güçlerin çıkarlarına hizmet ediyor. Ancak Biden yönetimi, Fırat'ın doğusuna saldırı için şimdilik onay vermiyor. Saldırının başlayamaması dinci-faşist rejimin niyetlerinden vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Beslediği cihatçı çeteleri ortalığa salarak 'gövde gösterisi' yaptırtan rejimin kendisi de askeri yığınak yapamaya

devam ediyor. Saray borazanı medyanın aktardığına göre saldırı için gerekli olan tüm hazırlıklar yapılmıştır. TSK himayesindeki cihatçı çeteler askeri konvoylarla gösteriler yaparken, Suriye ve Rus ordularının bölgeye takviye güçler sevk etmeleri, YPG'nin ise olası bir saldırıya karşı hazırlık yapması, saldırı tehdidinin ciddiye alındığını ve çatışma riskinin devam ettiğine işaret ediyor.

Sefil bekası için saldırganlık, savaş, ilhak histerisine bu kadar kendini kaptran saray rejimi, bu politikalarını hayata geçirebilmek için devasa bir bütçe ayırıyor. Rejim ve etrafındaki kapitalist asalaklar ise ülke kaynaklarının kayda değer bir kısmını yağma ve talan projeleriyle gasp ediyor. Bütün bu yağmanın/talanın faturası Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerinin sırtına yıkılıyor. Tüm veriler çöküşün eşliğine gelen AKP-MHP rejiminin toplumun geniş kesimlerini sefaletle sürükleyen bu uğursuz politikalarında ısrarlı olduğunu gösteriyor. Her şeyi seçimlere endeksleyen düzen muhalefetinin bu politikalara ne kadar muhalif olduğu belli olmasa da bunları toplum nezdinde teşhir edebilecek ya da durdurabilecek durumda olmadığı ise kesin. Rejimin bu pervasızlıklarını ancak örgütlü bir toplumsal muhalefet durdurabilir. Bu da ancak işçi sınıfı ve emekçilerin kendilerine dayatılan sefaleti/eziyeti reddetmeleri ve topluma karşı bu ağır suçları işleyen rejimden hesap sormalarıyla mümkün olacaktır.

AKP ve devletin paramiliter güçleri

A. Engin Yılmaz

Uzun yıllardır, neredeyse tümüyle baskıya, yasaklara ve zorbalığa dayanan Türk sermaye devletini, AKP-MHP'den oluşan dinci-faşist "Cumhur İttifakı" yönetiyor. Ordu, bürokrasi, polis, yargı, istihbarat, eğitim kurumları, diyanet, medya, cumhurbaşkanlığı koltuğu, hükümet ve meclis, kısacası bir bütün olarak devlet, dinci-faşist koalisyonun elinde ve denetimindedir. Burjuvazinin sınıf diktatörlüğü ve şiddet aracı olan bu devletin dümenindeki tek adam diktatörlüğü, keyfiliğe ve kuralızsızlığa dayalı bir yönetim tarzını adeta olağanlaştırmış durumdadır. İşçi ve emekçi kitlelerin bir kesimini dinci-şoven ideolojiyle sersemletip denetim altında tutmayı başaran AKP iktidarı, öteki kesimlerini de baskı, yasaklar ve çıplak zorla dizginlemektedir.

Türkiye'nin ilerici-demokratik muhalefetine, devrimci hareketi ile Kürt hareketini ezmek ve toplumsal muhalefeti boğmak için devletin kolluk kuvvetlerine dayalı gerçekleştirilen zorbalık yeterli görünmeyerek, kontrgerilla çeteler ve paramiliter gruplar oluşturulmuştur. Ağır toplumsal kriz koşullarında ve çok yönlü sayısız sorunlar karşısında bunalan dinci-faşist iktidar, önemli ölçüde yıpranarak meşruiyetini yitirmiş ve seçmen desteği de giderek erimektedir. Fakat o, seçim yoluyla iktidarı vermemeye kararlı görünmektedir. İktidarda kalmak için iç savaş tehdidi de dahil olmak üzere her türlü gayri meşru yol ve yöntemi kullanmak niyetindedir. Dolayısıyla paramiliter gruplar, sarayın saltanatını sürdürmesinin temel dayanakları arasındadır.

Kılıçdaroğlu'nun kapısına dayanarak, "terörüstü yetiştiren paramiliter kurum" ifadeleriyle teşhir ettiği SADAT vesilesiyle Türkiye'de paramiliter gruplar yeniden gündeme geldi. İzmir'de yaşanan bir kavga, yeni bir paramiliter gücün açığa çıkmasına vesile oldu. Kavga taraflarından birinde "Türkiye Devlet Fedailerini" yazılı bir kimlik çıkmış, kimliğin üzerindeki Cumhurbaşkanı forsu ise dikkat çekmişti. Bu olay, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından oluşturulan paramiliter gruplardaki artışı yeniden gündeme taşıdı. Sayısız olay ve olgular, AKP iktidarı ve Türk devletinin, neredeyse kontrgerilla çetelerinden, paramiliter gruplardan, mafya, cihatçı sürülerden, tarikatlar ve yozlaşmış siyasetçilerden oluştuğu ger-

çeğine tanıklık ediyor.

Bir zamanlar özellikle Kürdistan'da Kürt hareketine ve halkına karşı yaygın olarak kullanılan JİTEM, "JÖH" ve "PÖH" gibi paramiliter cinayet örgütlerinin sergiledikleri ve halen de sergilemekte oldukları vahşetler bilinmektedir. AKP iktidarında ise "Osmanlı Ocakları", "Milli Beka Hareketi", SADAT, AK Gençlik Ocakları, HÖH ve yeni olarak gündeme taşınan "Türkiye Devleti Fedailerini" gibi oluşumlar, AKP ve devletin en temel direkleridir. Bunlar, faşist iktidar koalisyonunun iç savaş tehdidinin de araçlarıdır. AKP rejimi altında kontrgerilla çeteler ve paramiliter gruplar, SADAT örneğinde görüldüğü gibi resmi bir kimlik kazanmış bulunuyorlar. Bunların başında ise sarayın şefi Erdoğan bulunmaktadır. Türkiye'yi gericiliğe ve karanlığa, yasa-kural tanımaz keyfi bir zorbalığa, çetelere ve mafyaya, tarikat ve cemaatlara teslim eden AKP, iktidarını korumak için her alanda kirli ve kanlı oluşumlar yaratmış durumdadır. Ekonomik rant ve yağma elde eden dernekler, kadrolaşma yaratan oluşumların yanı sıra paramiliter güçler ve cihatçı çeteler örgütlenmesini yaymaktadır. Troll ordusu ve tetikçi medyası, yargısı ve bürokrasisi ise kirli ve kanlı işlerin hizmetindedir.

PARAMİLİTER OLUŞUMLARIN KAYNAĞI, BURJUVAZİNİN SINIF EGEMENLİĞİDİR!

Özellikle '90'lı yılların Türkiye'sinde

ve 20 yıllık AKP iktidarı altında kontrgerilla ve paramiliter yapılar gerçekliğini açığa çıkaran sayısız gelişme yaşandı. Geline yerde mafyalardan, çetelerden, paramiliter güçlerden ve çeşitli suç örgütlerinden oluşan devlet olgusu bütün yalınlığıyla ortadadır. Neredeyse hemen her gün AKP rejimi ve devletin tüm dokularına sirayet eden çürüme ve kokuşma örnekleri, kirli-kanlı işler ve ilişkiler ağı ortalığa saçılıyor. Paramiliter yapılar gerçeği gizlenemez hale geldiği gibi yenileri ortaya çıkıyor. Bu yapılar aracılığıyla Kürdistan başta olmak üzere işlenen faili meçhul cinayetler, insan kaçırıp kaybettirmeler, katliamlar, suikastler, her türlü kirli işler, düzenin ve onun devletinin bekası için yapıyordu/yapılıyor. Bizzat devlet eliyle örgütlenen cinayet çeteleri ve suç örgütlerinin kanlı icraatları ve pisliklerinin kimi örnekleri, çıkar çatışmaları nedeniyle Peker'in itirafları üzerinden de biliniyor.

Hüküm süren sömürü, yağma ve talan düzeninin ve AKP saltanatının devamı için Kürt hareketi-halkı ve devrimci akımlar başta olmak üzere, ilerici, demokratik yapı ve kurumlara, işçilere ve emekçilere karşı örgütlenen kontrgerilla ve paramiliter güçler, yeri ve zamanı geldiğinde daha etkin şekilde kullanılacakları gibi bir iç savaş tehdit ve aracı olarak da hazır tutuluyorlar. Yenilerin ortalığa saçılmasıyla varlığı gizlenemez hale gelen suç ve cinayet örgütleri, sadece ilerici, devrimci akımlara ve Kürt hareketine karşı değil,

muhtemel kitle hareketlerinin yanı sıra adli cinayetlerden uyuşturucu ve silah kaçakçılığına, çek-senet mafyacılığına ve mülklere "çökmeye" kadar her türlü kirli ve kanlı işler için kullanılmalrı, adeta normal bir devlet işleyişi halini gelmiştir. Devlet neredeyse kurumsal olarak paramiliterleşmiştir.

ÇIKIŞ: DEVRİMCİ BİR SINIF HAREKETİ YARATMAKTIR!

Çürümeye varan, çeteler ve paramiliter güçlerden oluşan bu tablonun gerisinde elbette ki bir sınıf egemenliği sistemi durmaktadır. Bu, tekeli burjuvazinin sınıf egemenliğidir. Her türlü pislğin, mafyalaşma ve çeteleşmenin kaynağı bizzat bu sınıfın kendisidir. Bu sınıf adına ülkeyi yöneten AKP-MHP iktidarı, çok yönlü kriz batağı içinde her türlü pislğe daha fazla batmaktadır. Paramiliter grupların, suç örgütlerinin, çürümenin kendisini bu denli dışa vurması, devletin ve AKP'nin kirli ve kanlı yüzünün emekçi kitleler tarafından görülmesini daha da kolaylaştırmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu sömürü ve zulüm düzeninin, onun çeteleşen ve mafyalaşan devletinin kendilerinin daha fazla yoksulluğa, sefalet ve açlığa ittiğini görebilmektedirler. Öfke, tepki ve hoşnutsuzluk gün geçtikçe birikip büyümekte ve kendisine çıkış kanalları aramaktadır. Devrimci bir kanal açılmadığı sürece, sınıf ve ezilen-sömürülen kitleler ya zorbalık ve devlet terörü ile sindirilmekte ya da öfke ve tepkileri bin bir biçimde düzen içinde yatıştırılmaktadır. Dolayısıyla sorun, işçi sınıfına ve toplumun öteki ezilen kesimlerine çıkış kanalı açabilmektir. Bu çıkış kanalını ise ancak devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi açabilir.

Burjuvazinin karşısına bu sınıfı yıkmaya yeteneğine sahip tek sınıf olan işçi sınıfı, iktidar mücadelesi alanına çıkarılmadığı koşullarda, sermaye düzeni, paramiliter güçlerden ve çetelerden oluşan egemenliğini sürdürecektir. Devletin bu derece paramiliterleştiği, zorbalığın zirve yaptığı, zamların, işsizlik, yoksulluk ve açlığın isyan ettirici boyutlara ulaştığı bugünkü koşullarda, sınıf ve emekçi kitleleri devrimci sınıf mücadelesi alanına çekmenin imkanları her zamankinden daha çoktur.

TÜİK'ten temmuz öncesi enflasyon oyunu!

TÜİK Mayıs ayı enflasyon oranını yüzde 2,98 olarak açıkladı. Bu orana göre enflasyon oranı beş aylık yüzde 35,64, yıllık ise yüzde 73,50 olarak belirlendi. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gözünde hiçbir itibarı kalmayan ve onları sefalet mahkûm eden gerici-faşist rejiminin aparatı TÜİK, çarşıda-pazarda cep yakan enflasyon oranını düşük göstermek için her türlü oyuna başvurmuştur. Mayıs dönemine ait tüketici enflasyonu (TÜFE) verilerinden "Madde Sepeti ve Ortalama Madde Fiyatları" adlı liste yer almadı. TÜİK'in bu hamlesi, iğneden ipliğe yapılan fahiş zamları artık gizleyemediğini, çareyi ise madde fiyat listesini tamamen kaldırmakta bulunduğu anlaşılmaktadır. Böylece detaylı olarak madde fiyat listesini açıklanması beklenen TÜİK'in, tam tersine, listeyi hiç yayınlamaması toplum nezdinde güvenilirliğini iyice yitirmesine yol açmaktadır. Görevden almalarla, istifalarla veya aldıkları raporlarla gündemde düşmeyen TÜİK çalışanları, saray rejiminin emekçileri yıkıma uğratan ekonomisini gizlemekte zorluk yaşadıkları görülmektedir. Örneğin, Mayıs ayında 7 TÜİK çalışanın rapor olarak imzadan kaçmaları, gerçek enflasyonun ne kadar korkunç boyutlara ulaştığını bir kez daha göstermektedir.

ÜCRET ZAMLARINA YENİ BİR KILIF!

Gerçek enflasyonun "yüzde 160" olarak hesaplandığı yerde, TÜİK daha da ileri giderek Mayıs ayında enflasyon oranını önceki aylara göre daha düşük göstermesinin altında saray rejiminin kirli hesaplarının yattığı hemen anlaşılmaktadır. Gelecek ay da yüzde 2,5 aylık enflasyon artış oranı açıklanırsa eğer, 6 aylık tüketici enflasyonu yüzde 39 olacak! Böylece temmuz ayında ücretler de buna göre artacak. İşçiye, kamu emekçisine ve emekliye daha düşük enflasyon farkı ödemek için atılan bu adım, milyonların sürüklendiği açlık girdabında daha da boğulması anlamına gelecektir. Eğer Mayıs ve Haziran enflasyonları yüzde 6 düzeyinde olsaydı, 2022 yılı altı aylık enflasyonu yaklaşık yüzde 48 olacaktı. Böylece Temmuz'da ücretler, en az yüzde 48 artacaktı. Saray rejimi, yaptığı küçük hesaplarla toplumun hissettiği gerçek enflasyonun yanında-yöresinde geçmeyen yüzde 48'lik zam oranı bile emekçilere

İşçi sınıfı, haklı ve meşru taleplerini temel alarak mücadele sahnesinde yerini almalıdır. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarını kazanmak için başına örülen çorapları söküp atmalıdır. Sermaye sınıfı başta olmak üzere sendika bürokratlarına ve saray rejimine hesap sorma bilinciyle harekete geçmelidir. Tıpkı 52. yıldönümünde olduğumuz Büyük İşçi Direnişi 15-16 Haziran gibi...

çok görülmekte ve böylece düzenbazlık bir üst boyuta taşınmaktadır.

İki yüzlükte ve sahtekarlıkta sınır tanımayan saray rejimi, attığı bu adımla birlikte "halkımızı enflasyona ezdirmek" yalanlarıyla toplumu manipüle etmeye hazırlanıyor. İşçi ve emekçileri zerre kadar umursamayan, her adımda sermayenin çıkarlarını savunan Erdoğan rejimi, bir de sermaye sınıfına bir kıyak daha geçerek, olası asgari ücret zammı ve bazı fabrikalarda yapılacak 6. ayı zammını da böylece düşük yapılmasını sağlayacaktır. Erdoğan rejimi, yüksek perdeden hamaset nutukları atmayı elden bırakmayacak hatta daha da ileri giderek temmuz ayı ücret zammını kendilerinin verdiğini emekçilere "müjde" diye yutturmaya çalışacaktır.

BİR SÖZ DE SENDİKA BÜROKRATLARINA...

Sahtekarlık ve ikiyüzlükte saray rejiminden geri kalmayan sendika bürokratları, sahte TÜİK verilerini baz ala-

rak imzaladıkları sözleşmelerle başarı öyküleri yazıyorlar. Sendika yönetimleri, sendikaların mücadele yerleri değil de sanki istatistik kurumlarıymış gibi birtakım verileri açıklamakla yetinebiliyorlar. Örneğin Türk-İş, her ay açlık ve yoksulluk sınırını açıklamaktadır. Fakat gelin görün ki, insanca yaşayabilecek ücret mücadelesi için yaptıkları hiçbir şey yok! İşçi sınıfını kandırmak için fırsat kollayan bu iş birliği takımı, sınıfın mücadele enerjisini el birliği ile yok etmektedir. İşçi sınıfının mücadele adresleri olan sendikaların içini boşaltan bu ağ takımı, kurulu düzenleri bozulmasın diye sınıfın geri bilincine yaslanarak adeta hareketsizliği örgütlemektedirler. Saray rejimi de işçi sınıfının üzerine kene gibi yapışan sendikacılardan aldığı güçle istediği gibi at koşturmaktadır.

BU OYUNU MÜCADELE BOZAR!

Krizin yıkıcı etkisi altında ezilen işçi ve emekçiler, "bir dokun bin ah işit" durumundalar. Son sekiz ayda TL'nin yüzde 65 değer kaybetmesi nedeniyle işçi ü-

retlerinin tamamen erimesi; elektriğe, doğalgaza, akaryakıtta, gıdaya dur-durmak bilmez zamlardan dolayı işçi sınıfı nefes alamaz hale sokulmuştur.

İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosu ise, bu kısır döngüden kurtulmasını engelleyen faktörlerin başında gelmektedir.

Diğer yandan işçi sınıfını yıllardır bölen, parçalayan ve örgütlülüklerini tasfiye eden sermaye sınıfı, bu tablodan en büyük payı almakta ve servetine servet katmaktadır.

Bu döngüden tek çıkış yol ise, işçi sınıfının tabandan birliğini sağlaması ve mücadeleye atılmasıdır.

İşçi sınıfı, haklı ve meşru taleplerini temel alarak mücadele sahnesinde yerini almalıdır. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarını kazanmak için başına örülen çorapları söküp atmalıdır.

Sermaye sınıfı başta olmak üzere sendika bürokratlarına ve saray rejimine hesap sorma bilinciyle harekete geçmelidir. Tıpkı 52. yıldönümünde olduğumuz Büyük İşçi Direnişi 15-16 Haziran gibi...

Rejimin “derin” zorbalığı, AP’nin “sığ” eleştirisi

Avrupa Parlamentosu (AP) “2021 Yılı Türkiye Raporu”nu yayınladı. 7 Haziran 2022’de AP Genel Kurulu’nda kabul edilen rapor, aynı zamanda “tavsiye kararı” niteliği taşıyor.

Gerici-faşist rejim, bazı ‘eleştiriler’ içeren “tavsiye kararı”na “sert” tepki gösterdi. Çıtaı yükselten faşist rejim, “demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü” gibi alanlarda “gelişme” olmadığını savunan AP’yi “sığ” bir rapor hazırlamakla itham etti.

“ENDİŞELİ” AP’NİN “SİĞ” ELEŞTİRİSİ

AKP-MHP rejiminin giderek derinleşen faşist baskı ve zorbalığını güya eleştiren AP, uzun süreden beri Türkiye’de yaşananlardan dolayı ‘endişe ettiğini’ beyan ediyordu. Ancak bu ‘derin endişe’nin ne ifade ettiğini bilen yoktu. Onlar her zaman endişe ederler ve dinci-faşist rejimle bir şey olmamış gibi iş birliğini sürdürürler. ‘2021 Yılı Türkiye Raporu’ nihayet bu ‘endişelerin’ üzerindeki ‘sırrı’ kaldırdı.

Yıllardır ülke üzerine bir kabus gibi çöken gerici-faşist rejime ‘yumuşak’ eleştirilerde bulunan AP raporu, ‘suya/sabuna dokunmayan’ tavsiye ve temennilerden ibaret görünüyor.

DW Türkçe’nin konuyla ilgili haberinde raporun temel başlıkları sıralanıyor. Bu başlıklara bakıldığında rejimin ‘kabadayılık’ yapma gücünü nereden aldığı da görülüyor.

AP raporunda her yıl olduğu gibi “Türkiye’de demokrasi, hukuk devleti, temel hak ve özgürlüklere saygı” ile ilgili genel bir tablo çiziliyor. “Bu alanlarda elle tutulur ilerleme kaydedilmeden AB ile üyelik müzakerelerinin yeniden başlama şansı olmadığı” söyleniyor. Bu ifadeler, AP’nin “demokrasi, hukuk devleti, temel hak ve özgürlüklere saygı” alanlarında dinci-faşist rejimden ‘gelişme’ beklediğine işaret ediyor. Akla ziyan bu beklentinin yanı sıra dikkat çeken diğer başlıklar ise şöyle:

Türkiye’deki mevcut ekonomik durum kaygı vericidir. Türkiye’de Cumhurbaşkanlığı bağımsız olması gereken Merkez Bankası (TCMB) ve Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) gibi kurumlara müdahale ediyor. Bundan dolayı bu kurumlara güvensizlik artıyor.

Hukuk devletine saygı alanındaki

kötü performans Türkiye’nin ‘marka imajını’ zedeliyor.

Hukuksal güvenliğin olmaması yabancı yatırımları ciddi biçimde tehlikeye sokabilir.

Osman Kavala davasında AİHM kararına açıkça meydan okuyan Türk hükümeti, AB üyelik sürecini yeniden başlatma emellerini kasten imha ediyor.

Bu arada Parlamento, Türkiye ile AB’ye “demokrasi, hukuk devleti ve temel hak ve özgürlüklere saygı koşullu, yeni, dengeli ve mütekabiliyet ilkesine dayalı ortaklık” arayışına girmelerini tavsiye ediyor.

Göç ve sığınmacılar, Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti ile ilişkiler, Ukrayna savaşına karşı tutum, Rusya ile ilişkiler konularına da değinen AP raporu, bu alanlarda Türkiye ile AB politikaları arasındaki bazı uyumsuzluklara dikkat çekiyor.

Bu arada raporda, “ekonomik ve stratejik planda önemli ortak” diye tanımlanan Türkiye için; “ticaret, göç, kamu sağlığı, iklim, ekolojik dönüşüm, güvenlik ve terörle mücadele gibi müşterek çıkar alanlarında AB için önemli bir komşu” ifadeleri kullanılıyor.

Rapora bakıldığında AKP-MHP rejiminin faşist baskı ve zorbalığı günden güne yoğunlaştırmasının AP’yi pek ilgilendirmediği, “demokrasi, hukuk devleti, temel hak ve özgürlüklere saygı” gibi sözlerin ise ‘dostlar alışverişte görsün’ diye

rapora yerleştirildiği anlaşılıyor.

Rapor özünde AB emperyalistlerinin uluslararası politikada Türkiye’den beklentilerini dile getiriyor. Taraflar arasındaki iş birliğinin daha da geliştirilmesi için tavsiyeler sunuyor. Avrupa Parlamentosu’nun saray rejimiyle sıkı iş birliğine devam etmesinde şaşılacak bir şey yok elbet. Ancak kaba riyakarlık, AB Parlamentosu’nun kendini ‘demokrasi/insan hakları şampiyonu’ diye lanse etmesinden kaynaklanıyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, faşist baskı ve zorbalığa karşı durmak bir yana, bu sorunları bizzat emperyalist/kapitalist sistem üretiyor. Nitekim dünyada emperyalistlerin desteğini almayan zorba bir rejim yoktur. Tüm faşist/zorba rejimler, emperyalistlerin desteği ile ayakta duruyorlar. Buna zıvanadan çıkan AKP-MHP rejimi de dâhildir.

DİNCİ-FAŞİST REJİM ‘KABADAYILIK TASLAMA’ FIRSATI BULDU

AP raporuna anında yanıt yetiştiren saray rejimi, sergilediği küstahça tutumla durumdan memnun olduğu izlenimi verdi. Toplumun geniş kesimlerini sefalete sürükleyen rejim, kamuoyunu bir süre meşgul edecek bir gerekçe bulmuş görünüyor. Sarayın dışişleri bakanlığı, “Avrupa Parlamentosu 2021 Türkiye Raporunu kabul etmiyor reddediyoruz” açıklaması yaparak, bir kez daha sahte kabadayılık taslama havalara büründü. Açıklama-

da şu tür ifadeler de yer aldı:

“Raporda yer alan ülkemize dair demokrasi, hukukun üstünlüğü ve insan haklarına ilişkin iddialar ile Ege, Doğu Akdeniz ve Kıbrıs konularında bir-iki AB üyesinin dar görüşlü çıkar sağlama çabalarını yansıtan temelsiz görüşlerin bizim için hiçbir hükmü bulunmamaktadır... Ülkemiz ve AB arasındaki ilişkilerin karşılıklı çabalarla güçlendirilmesi ihtiyacı ortadayken, AP’nin sığ ve vizyonsuz bir yaklaşımla bu ihtiyacı görmezden gelecek, raporda önyargılı ve gerçeklikten kopuk değerlendirmelerde bulunmasını kabul etmiyoruz ve reddediyoruz.”

Saray rejiminin sahte kabadayılık taslaması, ‘sığ’ AP raporunun faşist baskı ve zorbalığa olduğu kadar, derinleşen toplumsal sorunlara da ilgisiz olmasından kaynaklanıyor. Raporun bir anlamı olmadığı gibi, saray rejiminin dışişleri bakanlığı tarafından yapılan açıklamayı AB’de ciddiye alan da olmayacak. Raporu yayınlayan AP’yi ‘dostlar alışverişte gördü’, rejim ise, ‘sahte kabadayılık’ taslama fırsatı buldu diye memnun görünüyor.

AP raporu, demokrasi, insan hakları, özgürlükler, hukukun üstünlüğü gibi konularda emperyalist merkezlerden medet ummanın budalalık olduğunu gözler önüne sermekle kalmadı, faşist baskı ve zorbalığın ancak kitlelerin örgütlü mücadelesiyle geriletebileceği gerçeğini de bir kez daha hatırlattı.

Saray iktidarının yargı sopası

Ekonomik başta olmak üzere bir dizi alanda hareket alanı daralan AKP-Erdoğan rejiminin önümüzdeki süreci atlatabilmek için elinde baskı ve zorbalıktan başka bir şey kalmamış görünüyor. Kendi rejimini ayakta tutabilmek adına kirli yol ve yöntemleri kullanmaktan da geri durmayan Erdoğan, hukuku da kendine göre dizayn ediyor.

Kendisinden olmayanlara dönük seviyesizliğinin sınırlarını zorlayan Erdoğan rejimi burjuva hukuku dahi tanımıyor. Orman kanunları ile yönettiği ülkeyi karanlığa boğan Erdoğan, yargıyı da muhalifleri baskı altına almanın önemli bir aracı olarak kullanmaya devam ediyor.

Bunun son örneği, hâkim Akın Gürlek'in Adalet Bakanı Yardımcılığı'na atanarak ödüllendirilmesi oldu. Anayasa Mahkemesi kararlarını tanımamakla bilinen Gürlek'in Canan Kaftancıoğlu, Selahattin Demirtaş, Selçuk Kozağaçlı ve Enis Berberoğlu gibi pek çok siyasi davanın kararlarının altında imzası var.

Milyonlar geçim derdi ile boğuşuyor. En ufak hak kırıntılarına dahi göz dikiliyor. Temel hak ve özgürlükler tırpanlanıyor. Böyle bir atmosferde gerçeklerin anlatılmasından ve biriken öfkenin örgütlü bir güce dönüşmesinden korkan AKP rejimi, yargıyı muhalifler üzerinde baskı aracı olarak kullanarak işçi ve emekçilere sopa sallıyor. Toplumsal desteği de giderek eriyen Erdoğan'ın rejimini koruma telaşı her türlü söylem ve politikalarına da yansıyor.

Uzunca bir süredir Anayasa Mahkemesi'nin verdiği kararlardan duyduğu rahatsızlığı dile getiriyordu.

Şimdi de AYM kararlarını tanımayan hakimlere sarılarak geleceğini kurtarmaya çalışıyor.

AKIN GÜRLEK KİMDİR?

Resmî Gazete'de yayınlanan bir kararla Adalet Bakanlığı Yardımcılığı'na terfi ettirilen Akın Gürlek'in dosyası hayli kabarık. Önce İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi, ardından ise 14. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı görevlerini yürüten Gürlek'in bazı icraatları şu şekilde:

* Selahattin Demirtaş'a örgüt propagandası suçundan 4 yıl 8 ay hapis cezası verdi. Bu ceza; Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin (AİHM) Demirtaş'ın ana davasındaki verdiği ihlal kararından önce tahliye edilmesine rağmen, cezaevinden çıkamamasına neden oldu. Siyasi yasaklı duruma gelen Demirtaş 2023 seçimlerinde cumhurbaşkanı adayı olamayacak. Eski HDP Ankara Milletvekili Sırrı Süreyya Önder'e 3 yıl 6 ay hapis cezası verdi.

* Canan Kaftancıoğlu'na yedi yıl önceki sosyal medya paylaşımları nedeniyle

le 9 yıl 8 ay hapis cezası verdi. Yargıtay bu cezanın 4 yıl 11 aylık kısmını onayladı. Gürlek'in mahkemesinin verdiği kararlar Kaftancıoğlu'na "Parti yöneticisi olmasına kısıtlama" getirildi.

* Gürlek başkanlığındaki İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi "Bu Suça Ortak Olmayacağız" bildirisini imzaladığı için Türkiye İnsan Hakları Vakfı Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'ya 2 yıl 6 ay hapis cezası vermiş ve cezada indirimine gitmemiştir.

* Gazeteci Can Dündar'ı kaçak ilan ederek gayrimenkullerine el koyma kararı da Akın Gürlek'in mahkemesinden çıktı.

* Aralarında Selçuk Kozağaçlı'nın bulunduğu 18 ÇHD'li avukata verilen 159 yıllık hapis cezasının altında da imzası var.

* Anayasa Mahkemesinin (AYM) Enis

Berberoğlu'na ilişkin verdiği hak ihlali kararını uygulamadı.

* Gezi davasında Osman Kavala'yla birlikte Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Ali Hakan Altınay, Mine Özerden, Can Atalay, Yiğit Ali Ekmekçi ve Tayfun Kahraman'ın tutuklanmasına yapılan itirazı İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi reddetti. İtirazı reddeden mahkemenin başkanı da Gürlek'ti.

* Akın Gürlek'in başkanı olduğu İstanbul 14'üncü Ağır Ceza Mahkemesi, son olarak Süleyman Soylu'nun İBB çalışanlarını terör örgütleriyle ilişkilendirerek özel teftiş başlatmasına dayanak olan Din Alimleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (DİAYDER) yargılamasını yürütüyordu.

* Akın Gürlek tarafından İstanbul Sulh Ceza Mahkemesi Hakimliği döneminde AKP'li Celalettin Güvenç'in Erzurum'da vali olduğu dönemde, 15 yaşındaki kız çocuğuna 84 kişi tarafından tecavüz edilmesine dair dosyanın nasıl kapatıldığının ayrıntılarının yer aldığı "Mahrem / Gizli Belgelerde Türkiye'nin Sırları" adlı kitap dahil birçok yayın organındaki ilgili haberlere, aynı zamanda AKP Kahramanmaraş Milletvekili Güvenç'in talebiyle 28 Eylül 2017 tarihinde erişim engeli getirilmesinin altında Gürlek'in imzası var.

İşte Gürlek, sulh ceza hakimiyken altına imza attığı bu hukuksuz kararlarla Saray'a biat ettiğini kanıtlayarak tek adam rejiminin yargı ayağında derin yerini almıştır. Basit bir atama olmayan bu karar, muhaliflere, direnenlere, hakkını arayanlara yönelik baskının daha da artacağı için yeni bir göstergesidir.

K. DÜŞGÖR

AKP'li Beyoğlu Belediyesi'nin Fetih-tepe Mahallesi'nde rantsal dönüşüm bahanesiyle mahalleliyi zorla evlerinden atma saldırısı sürüyor.

Beyoğlu Belediyesi önünde eylem gerçekleştirildi. Okmeydanı Çevre Koruma ve Güzelleştirme Derneği Başkanı Şener Kartal okuduğu basın açıklamasında "Su, elektrik insanın yaşam hakkıdır. Bizler doğru düzgün kira yardımı istiyoruz" dedi.

Kartal talepleri şu şekilde özetle şu

Fetihtepe'de rantsal dönüşüme karşı eylem...

şekilde sıraladı:

*- Kentsel Dönüşüm Yasası'nın 'plan olmadan dönüşüm yapılamaz' kuralının gereği olarak 1/5000'lik ve 1/1000'lik Planların yapılmasını,

*- Planların bölgemizdeki sivil toplum kuruluşlarından, üniversitelerin ilgili bölümlerinden, şehir plancıları ve mimarlar odasından görüş alınarak ya-

pılmasını,

*-Planlar yapılıncaya kadar adamızdaki plansız kentsel dönüşüm uygulamasının durdurulmasını,

*-Tapulu tapusuz ayırımından kaynaklı sorun ve mağduriyetlerin yaşanmaması için, 2981 ve 4706 sayılı yasaların öngördüğü kurallar çerçevesinde hak sahipliği kazanmış olanlara tapula-

rının verilmesini,"

Av. Onur Cingil de söz alarak şunları ifade etti:

"Biz ne yapıyoruz? Fetihtepe'de halkına düşman olan halk düşmanları ile mücadele ediyoruz. Halkını dinlemeyen, halkına çevik kuvvet gönderen, kan döküren bir zihniyetle mücadele ediyoruz. Belediye başkanı siyaseti bırakmalı.

Belediyeler hizmet etmek için vardır ama bu belediye halkına zulmetmek için var. Başka da bir şey yapmıyor."

MİB MYK toplantısı sonuç metni

Gücümüz birliğimizden gelir!

Pandeminin sağlığını etkilerinin nispeten zayıflamasına rağmen, pandemi-kriz ikilisinin çok yönlü faturasının biz işçi-emekçilere kesilmeye çalışıldığı bir süreçteyiz. Pandemi boyunca ölümüne çalıştık, ancak payımıza daha fazla ölüm, açlık, yoksulluk düştü, düşmeye de devam ediyor. 1 Mayıs'ın ardından, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin öngünlerinde gerçekleştirdiğimiz Merkez Yürütme Kurulu toplantımız ile yaptığımız değerlendirme ve aldığımız kararları sunuyoruz.

Ekonomik kriz derinleşiyor. AKP-MHP iktidarı bile krizin ağır yükünü görmezden gelemez, "alım gücünün düşüğünün farkındayız" demek zorunda kalıyor. Artık hiç kimsenin güveninin kalmadığı TÜİK'in açıkladığı enflasyon oranı bile %70'e dayandı. Bu koşullarda sermayenin ayakta durması için alınan kararlar ile maaşlarımız eriyor, alım gücümüz düşüyor, temel tüketim maddelerine zam üstüne zam geliyor.

AKP-MHP iktidarının bu sürece tek çözüm önerisi "fedakârlık etmemiz", "beklememiz", "şükretmemiz". Bir de fahiş kira artışlarına karşı sözde önlem adı altında, zaten borç batağında olan bizlere konut kredisi almamızı tavsiye ediyorlar. Bütün metal işçilerinin bildiği gerçekleri tekrar tekrar anlatmak gerekmiyor. Yoksullaştığımızın farkında olmak imkânsiz.

İşçi-emekçilerin hak alma mücadelesini engellemek için baskı, yasak ve engellemeler de devam ediyor. Sözde yasal bir hak olan sendikalaşma hakkını kullandığı için yüzlerce, binlerce işçi işten çıkartılıyor. Direnişe geçtiğinde engellemelerle, baskıyla, tehditle karşılaşılıyor. Pressan'da, Asen'de ve birçok fabrikada

süren direnişlerin büyütülmesi, işçi sınıfının sorumluluğudur. Hakkımız olanı almak istiyorsak örgütlenmek, direnmek, direnişteki işçilerle dayanışmak temel görevimizdir.

Bu gidişata dur demek istiyorsak, üretimden gelen gücümüzü kullanmalı, fabrika komitelerimizi kurmalı, harekete geçmeliyiz. Bu ablukayı dağıtacak güç bizlerin ellerinde. Sermayenin de hükümetinin de en büyük korkusu işçi-emekçilerin örgütlenmesi, hakkını almak için harekete geçmesidir. Korkularını gerçek kılmak ise bize düşmektedir. Boyun eğme değil, ayağa kalkma vakti gelmiştir.

Unutmayalım ki, öfkemizi dindirmek için seçimleri beklememizi öğütleyenler olacaktır. Seçimlerle mevcut hükümetten kurtulacağımız söylenmektedir. Peki, sermayenin egemenliğinden ve sömüründen de kurtulabilecek miyiz, seçimlerle? Veya seçimlerle kurulan hükümetler sermayeye hizmet etmeyecek mi? Bizlerin, her koşulda kendi sınıf kavgamızı yürütmemiz gerekmektedir. Metal İşçileri Birliği olarak başta bütün metal işçileri olmak

üzere herkesi sınıf kavgamızı büyütme, fabrikalarımızdan başlayarak örgütlenmeye, üretimden gelen gücümüzü kullanmaya, alanlara çıkmaya çağırıyoruz. İşçi sınıfı ne kazandıysa, eylemlerle, direnişlerle, sokaklarda, meydanlarda kazanmıştır. Hiç kimse hiçbir hakkı bize sunmamıştır. Bileğimizin hakkıyla almışızdır. Almaya da devam edeceğiz.

Pandemi boyunca çalışmak dışında her şey yasakken, sendikal faaliyetler askıya alınmışken, direnişlere, işçi eylemlere yasaklar geliyorken; 1 Mayıs'ta da yasaklar getirilmişti. Halen kent meydanlarındaki yasaklar devam etse de on binlerce işçi-emekçinin alanları doldurduğu bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Ancak, işçi ve emekçilerin kendi talepleri ile alanlarda olduğu değil, hükümetin baskısı altında ve de sendikal bürokrasinin hakimiyetinde gerçekleşen bir 1 Mayıs'tı. Sermayenin 1 Mayıs'tan, işçi-emekçilerin bir araya gelmesinden ne kadar korktuğunu bir kez daha gördük. Aynı zamanda, sendikal bürokrasinin etkisinin kırılmasının ve işçi sınıfının sendikaları-

na sahip çıkması gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu da bir kez daha gördük.

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin öngünlerindeyken, bu büyük deneyimin derslerinden öğrenmek büyük önem taşımaktadır. 15-16 Haziran, işçi sınıfının örgütlülüğünü hedef alan yasalara karşı üretimden gelen gücünü kullanarak İstanbul'un meydanlarını zapt ettiği, devletin baskısına, barikatlara, kurşunlamalara, 3 işçinin öldürülmesine rağmen direndiği, burjuvaların yurt dışına kaçtığı ve sermaye devletinin saldırı yasalarını geri çekmek zorunda kaldığı bir direnişin tarihidir. 15-16 Haziran işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu göstermektedir.

Önümüzdeki süreçte birliğimizi güçlendirmek için, çalışmalarımızı yoğunlaştırmaya devam edeceğiz. Bütün metal işçilerini, sendikalı sendikasız veya hangi sendikaya üye olursa olsun, MİB'li olmaya, MİB'te gücümüzü birleştirmeye, toplantılarımıza, meclislerimize katılmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Birliği nasıl ki, bugüne kadar patronların, MESS'in ve sendika bürokratlarının korkulu rüyası olmuşsa, bu korkularını büyütme için öncü metal işçilerinin emeğine, birliğine ihtiyacımız var. Unutmayalım ki, bugün artık boyun eğme vakti değildir. Ayağa kalkma vaktidir!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

**Türk Metal çetesi
Pressan'a girerse
işçilere değil,
sermayeye hizmet
edecektir!**

PRESSAN İŞÇİLERİNE UYARIMIZDIR!

Türk Metal, sendika adını değil, çete adını şimdiye kadarki icraatları ve tutumlarıyla sonuna kadar hak etmektedir. İşçilerin hakkını savunduğunu gören-bilen yoktur. Kurulduğu günden beri, sermayenin yanındadır, hizmetindedir. Patronlarla el ele işçileri işten çıkartan, tehdit eden, toplu sözleşmelerde işçileri en azına razı etmek için sermaye ile birlikte hareket eden Türk Metal bulunduğu hiçbir fabrikada

işçilerin yanında olmamıştır.

Metal Fırtına'da on binlerce işçi Türk Metal-MESS saltanatına karşı ayağa kalkmıştır. Metal Fırtına'nın öncü işçileri TOMİS'i kurarak sendikal bürokrasiye karşı tepkilerini ortaya koymuştur. Pressan işçileri de TM'ye geçit vermemeli, sendika seçme özgürlüğüne sahip çıkmalıdır. TM'ye geçit vermek demek, haklarımızdan, emeğimizden vazgeçmektir, patrona boyun eğmektir. Bu böyle bilinmelidir.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

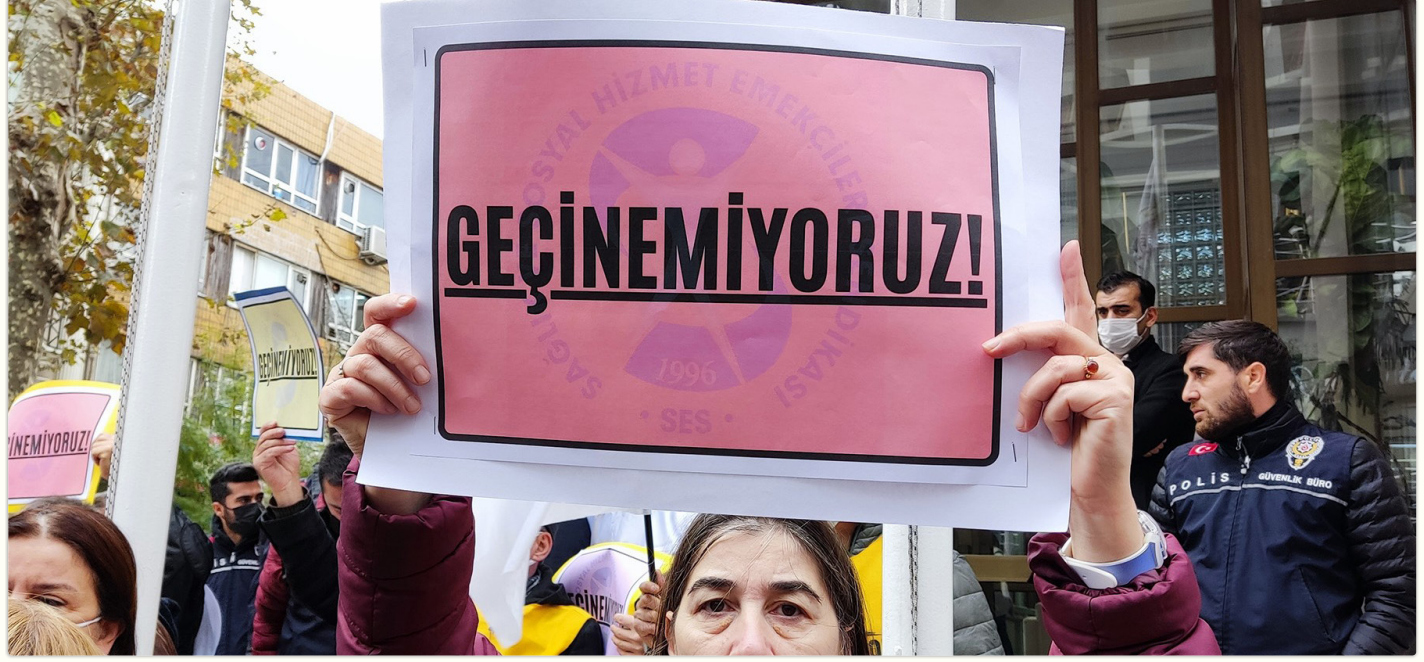
Eriyen ücretlere eşel-mobil çözüm mü?

E. Eren Yılmaz

Derinleşen ekonomik kriz ile birlikte artan enflasyon, ücret gündemini her günün temel konusu haline getiriyor. Alım gücündeki düşüş artarken, yoksulluk ve sefalet derinleşiyor. En son yapılan araştırmalara göre işçi sınıfı ve emekçilerin büyük bir bölümü açlık sınırının, neredeyse tamamı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Hal böyle olunca, ücretler ve yaşanan tablonun yarattığı yıkıma karşı çeşitli öneriler sıklıkla tartışılıyor. Bu önerilerden biri ve son dönemde sendikalarından aydın ve akademisyenlere ve kimi sol çevrelere kadar geniş bir yelpazede dile getirilen, işçi ücretlerinde eşel-mobil sistemin uygulanmasıdır.

Ücretlerde eşel-mobil, ücret artışlarının enflasyona endekslenerek belirlenecek zaman dilimlerine göre otomatik artışı demek. İlk bakışta oldukça makul gözükken bu öneri, önerinin sahiplerinin bir kısmı açısından var olan gündelik tabloya samimi bir çözüm üretme kaygısından da ileri sürülüyor olabilir. Her geçen gün artan enflasyon karşısında ücretlerin alım gücünü koruyabilmek için enflasyonda yaşanan artış ücretlere yansıtılmak kulağa hoş geliyor. Ancak eşel-mobile biçilen misyon ile günün gerçekleri ve ihtiyacı arasında ciddi bir tezatlık bulunuyor.

Enflasyona endekli ücret artışları ücretlerde erimeyi önler mi? Peşinen söyleyelim ki, hayır! Öncelikle belirtilmesi gereken nokta kuşkusuz, enflasyon oranlarının belirlenme kriterleri. Sermaye düzeninin iktisadi cambazlıklarının temel alınması, bugünün TÜİK verilerinin temel belirleyici olması gerçeği orta yerde duruyor. TÜİK'in verileriyle hareket etmek, ücretlerin erimesini engellemek bir yana, katmerli bir yıkım anlamına gelecektir. Aksi durumda, yani enflasyon oranlarının daha gerçekçi kriterler üzerinden belirlenmesi koşullarında dahi bir önceki dönemin farkının bir sonraki döneme yansıtılacak olması, enflasyonun sürekli arttığı koşullarda erimenin telafisi açısından her zaman bir açığı yaratacaktır. Türkiye gibi düşük ücret dayatmasının sermayenin temel ücret politikası olduğu bir ülkede eşel-mobil ücretlerin erimesini engellemez. Tersine zaten düşük olan alım gücünün enflasyon verilerine endekslenmesiyle otomatikçe bağlanması anlamına gelir. Kısaca enflasyon artışından kaynaklı kayıpların telafisi anlamına

Bugünün sorunu, ekonomik krize kendi içinde çareler üretmek değildir. İşçi sınıfının yakıcı gündemlerini de içine alan, "sınıfa karşı sınıf" bakışını ve mücadelesini güçlendirecek yaklaşım ile günün görevlerine sarılmaktır. Ücretleri esas belirleyen iktisadi veriler değil sınıf mücadelesinin kendisidir. Bu temel düstur unutulursa pusulanızın şaşması kaçınılmaz olacaktır.

gelen, yani en ideal uygulandığında dahi sıfır zam demek olan eşel-mobil ile alım gücünün her periyotta geriye düşmesi muhtemel bir son olarak karşımıza çıkar.

Eşel-mobil kimi kapitalist ülkelerde uygulanan, Türkiye'de ilk '70'li yıllarda ardından Özal döneminde dile getirilen ve ilk uygulama alanını kısmi olarak 1990'lı yılların başında bulan, 1997 Kamu TİS'lerinde ise sözleşmeye konularak uygulanan bir sistem. Bugün TİS süreçlerinde altı aylık dilimler üzerinden bağtlanan ücret artışları da kısmi olarak eşel-mobil sistemi ekseninde değerlendirilebilir. Kısacası şimdilerde önerilen sistem kimi farklılıklar taşımakla beraber, yeni bir şey değil. Ücretlerin enflasyon karşısında erimesini önlemek açısından ise geçmişe, özellikle '97 Kamu TİS süreci ve sonuçlarına bakmak yeterli. İlk elden Petrol-İş'in uygulanan eşel-mobil sisteminin ücretlerdeki erimeyi durdurmadığına dair 1997 yılı ve sonrasında ait birçok verisi hala internet taramalarıyla ulaşılabilecek durumda.

Buradan konunun esas vurgulamak istediğimiz noktaya geçebiliriz. Kapita-

list sömürü koşullarında eşel-mobil mevcut artı-değer sömürsü ile ortaya çıkan tablonun kanıksanması, gelir dağılımındaki derin uçurumun mutlaklaştırılması anlamına gelir. İşçi sınıfının günün içinde karşı karşıya kaldığı sefalet tablosuna çözüm bulmaya çalışmak, kayıpları telafi etmek oldukça önemli. Ancak bunu bütünleyecek bir hat'ta emeğin korunması mücadelesi ve sömürünün ortadan kaldırılmasını esas alan bir sömürüyü sınırlandırma mücadelesi çok daha önemli.

Ücret, emeğin korunması mücadelesi kapsamında temel bir gündem durumunda. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün zayıf, eylem ve hareketinin sınırlı olduğu bir evredeyiz. Olduğu kadarıyla sendikal mücadele ve TİS süreçleri esas kapsamından uzak, sınırlı bir "ücret pazarlığı" olarak yaşanmaktadır. İşçi sınıfının nispeten tepki göstermesi büyük ölçüde bu gündem üzerinden gerçekleşmektedir. Eşel-mobil sistemi mevcut koşullarda, sınırlı sendikal örgütlülük ve olduğu kadarıyla toplu pazarlık süreçlerinin baltalanması, niyetler ne olursa olsun temel bir mücadele gündemini

iktisadi veriler üzerinden kendiliğinden belirlenen bir sürece evriltmek anlamına gelecektir. İşçi sınıfının dışında, masa başı verilerle şekillenen, dahası mevcut bilinç düzeyi gözetildiğinde sendikaları, TİS süreçlerini gereksiz gören bir sınıf kitlesi ortaya çıkartması akıbetiyle yüz yüze bırakacaktır.

Bugünün sorunu, ekonomik krize kendi içinde çareler üretmek değildir. İşçi sınıfının yakıcı gündemlerini de içine alan, "sınıfa karşı sınıf" bakışını ve mücadelesini güçlendirecek yaklaşım ile günün görevlerine sarılmaktır. 1930'lu yılların ekonomik kriz atmosferinde, farklı ülke süreç ve koşulların içinde gündeme gelen eşel-mobil tartışmalarını, sırf tarihsel referanslarına uyum sağlamak adına bugünün koşullarına uyarlamaya çalışmak, yaşamın gerçek akışının dışına düşmek dışında bir sonuç üretmez.

Son olarak, sınıf mücadelesi açısından belirtilmesi gereken şudur:

Ücretleri esas belirleyen iktisadi veriler değil sınıf mücadelesinin kendisidir. Bu temel düstur unutulursa pusulanızın şaşması kaçınılmaz olacaktır.

Solufert'ta sendikal mücadele programı...

“Hep beraber kazanmak için hareket edeceğiz”

Sermayenin saldırıları, bürokratik sendikal anlayışların oyalamaları ne kadar etkili olursa olsun işçi sınıfımız er ya da geç eskiyi yıkacak kendi mücadelesine önderlik edebilecek örgütlülükleri yaratmayı başaracaktır.

Tüm fabrika işçilerinin destek ve beğenisini toplayan ilkeleri yayınıyoruz...

“Solufert Fabrikası'nda işçisi arkadaşımız Serdar Gür, aday olduğu temsilcilik seçimlerine 5 gün kala kazanma ihtimali de gayet yüksek görünürken bir komplo ile işten çıkarılmıştır. Bu işten çıkarmanın esas hedefinin neredeyse sektörün en kötü sözleşmesini yapan Solufert işçilerinin güçlü bir sendikal örgütlenmeye kavuşmasının önünü kesmek olduğu açıktır. Krizin faturasını biz emekçilerin sırtına yüklemek için her şeyi yapan patronların en önemli silahı biz işçilerin gerçek mücadele örgütlerinden yoksun bırakılmamızdır. Serdar Gür ve arkadaşlarının Solufert işçileri ile birlikte oluşturduğu mücadele programı tam da böyle bir ihtiyaca yanıt vermek için Solufert işçilerinin kolektif bir çabasının ürünü olarak oluşturulmuştu. Tüm fabrika işçilerinin destek ve beğenisini toplayan ilkeleri şimdi buradan yayınıyoruz. Ve bir kez daha ilan ediyoruz: Sermayenin saldırıları, bürokratik sendikal anlayışların oyalamaları ne kadar etkili olursa olsun işçi sınıfımız er ya da geç eskiyi yıkacak

kendi mücadelesine önderlik edebilecek örgütlülükleri yaratmayı başaracaktır.

1- Şeffaflık

Sendikal yaşam içinde tüm süreçlerden işçilerin haberi olması, ayrıntılarını bilmesi etkin katılım adına en önemli adımlardan biridir. Sözleşme süreçleri, çalışma yaşamı vb. tüm süreçlerin üyelerle aktarımının sağlanması bizlerin birinci önceliğidir. Bu duruma ek olarak, önerilerin üyeler arasında geliştirici bir tarzda tartışılması şeffaflığı sağlamak adına görevimizdir.

2- Birlik ve beraberlik

Sendika demek birlik ve beraberlik demektir. Lakin, bu sözle sağlanabilecek bir durum değildir. Bu sendikal örgütlülüğün geliştirilmesi ve disiplin içinde davranması ile olabilir. Bu nedenle;

a) Fabrika Kurulu

Seçimden hemen sonra bölümlere dayalı fabrika kurulu kurmak, kurulu demokratik yöntemler ile belirlemek için adım atılacaktır. Fabrika kurulu içinde her bölümden sözcüler yer alacaktır. İşletme, elektrik, mekanik, hammadde, kazan, laboratuvar, Demi, forklift, meydancı olmak üzere seçilecek sözcüler bölümlerin ve fabrikanın genel sorunlarını tartışıp, tüm işçilerin onayı ile karar alacaktır. Fabrika Kurulu, hem bölümler arası ayrılığa son verecek hem de her bölümün sorunları bir bütün halinde çözüme ulaştırmak amacıyla gündeme alınacaktır. Bu

yöntem ile bölümler birliğinin kurulması için önemli bir adım atılmış olacaktır.

b) Üye toplantıları

Üyelerin kendi görüşlerini dile getirebileceği toplantılar örgütlemek her işçinin söz hakkı olacağı alanlar yaratmak önemlidir. Solufert emekçileri üye toplantıları sayesinde sendikal yaşamın içinde görüş ve önerilerini paylaşabilecekler. Karar mekanizması olarak en güçlü alan üye toplantıları olacaktır.

c) İşçi kimliğimiz önceliklidir. Birlik ve beraberliğin temeli işçi kimliğimizdir. Hiçbir üye dili, dini, ırkı ve siyasal görüşleri nedeni ile dışlanamaz. Tüm süreçlerde birleştirici gücümüz olan işçi kimliğimiz ön plana alınacak, emeğimiz bu yöntem ile korunacaktır. Diğer fabrikalar ile dayanışma içinde olmak için çaba sarf edilecektir. Direnen işçi bölükleri, sendikalaşmaya çalışan sınıf kardeşlerimizin yanında olacaktır. Çünkü dayanışma işçi sınıfının sanatıdır.

3- Söz, yetki, karar işçilerindir. Solufert işçilerinin onayı olmadan hiçbir karar alınmayacaktır. Sözleşme süreçleri başta olmak üzere işçilerin onay vermediği sürece temsilcilik kendi başına karar almayacaktır. Son sözleşmede olduğu gibi imzaladık ve açıklayacağız yöntemi bizlere kaybettir. İmzalanmadan önce son kararı işçiler vermelidir. Fabrikamızda gerçekleşecek her önemli süreçte kararlar bu yöntemle alınacaktır. Fabrika

Kurulu, üye toplantıları sayesinde karar zamanına kadar ilerleyen her süreçte Solufert emekçilerinin etkin katılımı sağlanmış söz, yetki ve karar ilkesi sağlanmış olacaktır.

4- Geri çağırma hakkı

Geri çağırma hakkı, temsilcilik seçimine giderken bu görevi yerine getireceğimizin teminatıdır. Görevini ve sorumluluğunu yerine getirmeyen, işçilerin iradesi dışında davranan temsilciler bir sonraki seçimi beklemeksizin işçilerin çoğunluğu ile görevinden alınması sağlanacaktır.

5- Eğitim

Genç işçilerin yoğun olarak çalıştığı bir fabrikayız. Birçok işçi arkadaşımız ilk defa sendikal bir işletmede çalışıyor. Eğitim sendikal örgütlülüğün olmazsa olmazıdır. Sendikal haklarımızı geliştirmek ve korumak için en uygun yöntemin bu 5 madde etrafında toplanması gerektiğini düşünüyoruz. Bu çerçevede sendikal yaşamda yer bulduğunda ücret, nitelikli yemek, sosyal haklar, skala ve iş tanımı, çalışma yaşamı vb. tüm gündemlerimiz kazanımlar ile birlikte geliştirilebilecektir. Fabrikamızda gerçekleşecek her kazanımın altında Solufert işçilerinin imzası olması gerektiğini düşünüyoruz. Birliğin ve beraberliğin sağlanmadığı her örgütlülük kişilerden bağımsız kaybetmeye mahkumdur. Solufert emekçilerinin birliğine güvenerek hep beraber kazanmak için hareket edeceğiz!”

İşten atılan Solufert işçisinden eylem

Petrol-İş Sendikası Aliğa şubeye bağlı Solufert Fabrikası'nda temsilcilik seçimine 5 gün kala temsilci adayı Serdar Gür işten atıldı. Hem işten atmaları hem de Solufert sermayesinin sendikal hak ve özgürlüklere müdahalesini protesto etmek için bugün, fabrikanın bulunduğu Menemen Maltepe Serbest Bölge önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Solufert işçilerini taşıyan servislerin geçtiği sırada işten atılan Gür, işçi arkadaşlarına seslendi.

Eylemde “Örgütlenme özgürlüğüne ve sendikal süreçlere yapılan açık müdahale kabul edilemez!” denildi. Yapılan açıklamada sınıfa dönük saldırılara değinilerek gemi söküm ve TÜPRAŞ işçilerinin direnişlerine vurgu yapıldı. Solufert'te Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'ndeki örgütlenme süreci özetlene-

rek “Mücadele eden, haksızlığa boyun eğmeyen işçileri hangi patron ister ki!” denildi. “Aday olmam ve sonrasında, siyasal kimliğim ve önceki çalışma yaşamım birleştirilerek bir iftira kampanyası başlamış oldu”ğünü anlatan Gür, “Bu kampanyada Solufert patronu ile işyeri ikinci temsilcisinin el ele davrandığı görmek beni gerçekten yaraladı” dedi. Açıklamanın devamında şunlar ifade edildi:

“İşten çıkarılma sürecimin öncesinde ve sonrasında sosyalist kimliğim hedef alınarak Gezi direnişi, Soma eylemleri, işçi sınıfının hak ve özgürlük mücadelesine verdiğim destekler içe-

ride sanki bir suçmuş gibi işçi arkadaşlarıma servis edildi. Ne yazık ki bilinen baskı ve ikna mekanizmalarının ve topluma boca edilen önyargıların ürünü olarak bir ölçüde etkili de oldu bu hamleler. Ben sosyalist bir işçi olarak sizlerin nezdinde şunu yeniden ifade etmek istiyorum. Söz konusu eylemleri büyük bir gururla sahipleniyorum. Tüm bunlar suç değil, sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Hep şuna inandım, hep bunu bilerek yaşadım; işçi sınıfı baskıya, sömürüye, adaletsizliğe son verebilecek tek güçtür. Ve er ya da geç hem kendisini hem de tüm toplumu özgürleştirecektir.”

Yapılacak temsilcilik seçimlerinin

meşruluğunu yitirdiğini vurgulayan Gür son olarak şunları ifade etti:

“Bu gayri meşru seçimin sonuçları ne olursa olsun Solufert işçisinin daha güçlü, daha mücadeleci bir sendikal örgütlülük yaratma çabası sürecektir. Ben de bu çaba için dün olduğu gibi bundan sonra da bütün gücümle çalışmaya devam edeceğim. Geçtim yalan ve iftiralara bu işten atma saldırısının dahi beni yolumdan döndürmesi mümkün değildir.”

İşten atılan Serdar Gür annesine teşekkür ettiği eylemde sık sık “Solufert işçisi köle değildir!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Atılan işçileri geri alın!” “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber!” sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

TÜPRAŞ'ta yaşananlar ve sendikal bürokrasi üzerine

D. Derya

Hayat pahalılığı, işsizlik, sömürünün derinleşmesi, baskı, hak ve özgürlüklerin gasp edilmesi gibi saldırılar katmerlenerek büyüyor. Derin bir kriz yaşanıyor. Ve sermaye sınıfı bu krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere çıkarmak için her şeyi yapıyor.

TÜPRAŞ'ta son yaşanan işten atma saldırısı hiç şüphe yok ki alanda faaliyet yürüten sınıf devrimcilerinin sık sık altını çizdiği gibi Koç sermayesinin bazı özel planlarına dayanıyor. Ama son tahlilde bu saldırı da toplam tablonun bir parçası. TÜPRAŞ'ta yaşanan sürecin kendine has özgünlükleri ne olursa olsun, gerçekleşen saldırı ve buna karşı üretilen ve üretilemeyen yanıtlar yalnız TÜPRAŞ işçisi için değil, toplam sınıf mücadelesi için de önemli dersler içeriyor...

Bunlardan ilki şudur. Tablo göstermektedir ki sendikal bürokrasi artık kendi varlığını tartışmalı hale getirebilecek saldırılara karşı bile bir şey yapabilecek takat ve inisiyatiften tamamen yoksun bir haldedir. TÜPRAŞ gibi stratejik bir işletmede bile işçilerin çalışma hakkını koruyabilmek şöyle dursun, daha basit bir saldırı ile karşılaştığı zaman bile boyun eğmek dışında ne yapacağını bilemez durumdadır. Yılları bulan işbirlikçi-uzlaşmacı çizginin ürünü olan bu sonuç, kısmi değişikliklerle değil ancak "eski düzen" ve ona bağlı davranış ve algıların yerle bir edilmesi ile değiştirilebilir. Bunun dışında bir yol yoktur.

Sendikanın bir anda büründüğü panik havasından anlaşılabilceği gibi yalnız bizler değil sendika ve öncü işçiler de yapılan saldırının bir "işaret fişeği" anlamına geldiğinin farkındadırlar. Ama Petrol-İş Aliğa Şubesi'nin başı-sonu, hedefi belli olmayan tepkisi dışında neredeyse hiçbir şey yapmamışlar/yapamamışlardır (tabii yalnız onlar için değil tüm bürokratik kastın "temel mücadele biçimi" haline gelen görüşme diplomasisi ve bunun ürünü kendinden menkul sayı pazarlıkları sayılmazsa.)

İkinci olarak kuvvetle altı çizilmesi gereken diğer bir gösterge, derinleşen ekonomik krizin ve bunun yıkıcı sonuçlarının her geçen gün bürokratik sendikal anlayışı daha çok sıkıştırmaya başladığı gerçeğidir. Eğer bu böyle olmasa ve bu

radan bir basınç görmeseler, bu bürokratik beylerin bu kadarını bile yapmak gibi bir dert ve kaygısı olmazdı. Ama büyüyen sorunlar, artan saldırılar, buna karşı sendikaların içinde bulunduğu teslimiyet, her geçen gün işçilerin çok tepkisini çekmekte, bu tepki sendikalara olan mevcut güvensizliği daha da derinleştirmektedir. Bugün durum kendini "bu sendikalarla bir şey yapılamaz" biçiminde ortaya koysa da sendikal bürokrasiye karşı daha topyekûn bir "isyanın" dayanakları her geçen gün biraz daha güçlenmektedir.

Üçüncü olarak üzerinde durulması gereken konu, sol hareketin ve toplumsal muhalefetin bu sendikal düzenle ilişkileri alanıdır. Her ne kadar özellikle son yıllarda sendikal bürokrasinin sınıf hareketinde yol açtığı tahrifatın kavranması konusunda sol hareket ve toplumsal muhalefet güçlerinde bir ilerleme var gibi görünse de TÜPRAŞ sürecinin de bir kez daha örneklediği gibi bu algı yanıltıcıdır.

Sendikal bürokrasinin fabrika temsilciliklerine hatta öncü işçilere kadar yayılan "tutum, davranış ve bir mücadele algısı" olduğu gözden kaçırıldığında hiçbir gelişme gerçekte tam yerli yerine oturtulamamaktadır. Ya doğrudan sendikal mücadelenin muazzam anlam ve önemi görmezden gelinmekte ve bugün işçilerde yaygın olan sendikal örgütlenmeye güvensizlik desteklenmektedir ya

da sendikal bürokrasinin yol açtığı tahrifatın kapsamı gözden kaçırılarak ortaya çıkan her türlü itiraza olmadık misyonlar yüklenmektedir. TÜPRAŞ sürecinde bunun en uç örneğini alt kademe sendikal bürokrasiden umudunu bir türlü kesemeyen -zira sınıf çalışması zaten ona dayanmanın ifadesi olan- EMEP oluşturdu. EMEP'in yayınlarını izleyenler ortada ihanetçi bir genel merkeze karşı bayrak açan bir şube yönetimi önderliğinde büyük bir taban kalkışması yaşandığını düşünmeleri muhtemeldir.

Tüm bunların anlattığı temel gerçek, sınıfın yeni bir sendikal örgütlülüğü mevcut olanla ancak çatışa çatışa ve onu pratik olarak aşarak yeniden inşa edileceği gerçeğidir. Ama bu sadece beslenedikleri düzen nimetleriyle saltanat süren bir dizi satılmış işbirlikçiye karşı mücadele ederek başarılabilir. Karşımızda alt kademe yöneticilere, fabrika temsilcilerinden öncü işçilere, oradan sınıfın toplam kitlesine zaman içinde kabul ettirilmiş işleyiş ve mücadele algılarına dayanan bütünlüklü bir sistem vardır.

Bu sistemin kendisini ve sınıf mücadelesini felç eden etkisini kırmak için güçlü bir siyasal mücadele vermek, öncelikle bu etkinin kitlesel dayanağı olan "bugünkü koşullarda bu kadar yapılabiliriz, gerisi macera olur" türü algı ve yaklaşımlarla hesaplaşabilmek gerekir. * Bu

da ancak sınıfa daha güçlü, kapsamlı ve bütünlüklü bir siyasal müdahale ile sağlanabilir.

Sendikal hareketin sorununu ve bunun en önemli nedenlerinden biri olan sendikal bürokrasinin etkisizleştirilmesi görevini sadece sendikal hareketin içinden bir müdahale sağlayamayız.

Zira sendikal bürokrasinin en önemli rolü sınıf kitlelerin bilinci bulandırmak ve böylece onları mücadeleden alıkoymaktır. Bu yüzden, bir yandan daha demokratik, daha mücadeleci fiili-meşru mücadeleyi esas alan "sınıfa karşı sınıf" duruşunu kendine düstur edinmiş bir sendikal anlayışın propagandasını yapıp bunu ilmi ilmi örerken, öte yandan sınıfın ancak kendi bağımsız siyasal örgütlenmesiyle birleşerek karşı karşıya kaldığı çok yönlü saldırılara karşı direnebileceğinin gerçeğinden hareketle fabrikalara dönük politik müdahalemizin kapsam ve derinliğini geliştirmeyi başarabilmeliyiz.

* Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı'nın eylemlerin başında ifade ettiği "Mücadele edeceğiz ama üretime dokunmayacağız", "devletle-polisle karşı karşıya gelmeyeceğiz" söylemlerinin tabandaki işçiler tarafından çoğunlukla kabul görmesi, söz konusu algıların neler olduğunu ve işçilerin bilincinde nasıl yankılandığını göstermesi bakımından bir başka örnektir.

Kapitalizm, savaş ve parti programı-3

H. Fırat

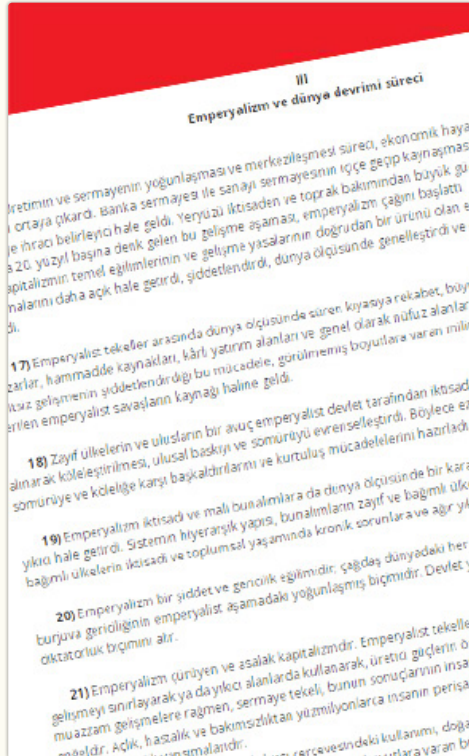
Parti programımızın bütünlüğü içinde kavranması temel bir yöntemsel gerekliliktir. Bu kendini öncelikle teorik-pratik bütünlük olarak gösterir ve programımızın iki ana bölüm halinde düzenlenişinde ifadesini bulur. Birinci ana bölümde (teorik bölüm) evrensel bir çerçeve üzerinde devrimin teorik ve ilkesel sorunları ortaya konulur. Proletaryanın devrimci mücadelesinin nihai hedefleri de bu kapsamda yer alır. İkinci ana bölümde (pratik bölüm) ise Türkiye devriminin stratejik ve taktik kapsamı, bu kapsamı oluşturan hedefler, görevler ve istemler yer alır.

Bu iki ana bölüm arasında organik bir ilişki ve bütünlük vardır. İlk bölüm, ikinci bölümdeki sorunların teorik ve ilkesel çerçevesini verir. İkinci bölüm, ilk bölümün ortaya koyduğu bu çerçeve ışığında, Türkiye devriminin stratejik ve taktik kapsamını tanımlar ve somutlar.

Aynı organik ilişki ve bütünlük, programımızın pratik bölümünü oluşturan stratejik ve taktik sorunlar arasında ayrıca vardır. Buradaki ilişki ve bütünlük, özü ve esası bakımından, devrimin stratejisi ile taktiği arasındaki ilişki ve bütünlüğün aynısıdır. Dahası, burada sözkonusu olan, bu ilişki ve bütünlüğün programatik bir düzeyde ortaya konuluşundan başka bir şey değildir. Bunu güncel mücadeleden devrimin zaferine tüm devrimci sürecin tarihsel bütünlüğü olarak da kavrayabiliriz.

Parti Programı Üzerine dizisinin birinci kitabı (Program Yöntemi ve Yapısı), bu ilişki ve bütünlüğün kapsamlı bir sunuluşu ve gerekçelendirilmesinden oluşmaktadır. Bu nedenle ayrıntıya girmeden, sözü konumuza getirmek üzere bunu burada yalnızca vurgulamakla yetiniyoruz.

Programımızın bu bütünsel yapısı kendini emperyalizme karşı mücadele perspektifi ile anti-emperyalist hedef ve istemler üzerinden de göstermektedir. Teorik bölümde yer alan "Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci" başlıklı alt bölüm, bu mücadelenin genel teorik çerçevesini ve evrensel boyutlarını ortaya koymaktadır. Bunun konumuz için oluşturduğu genel çerçeve, savaşla bağlantılı sorunlar programımız ışığında irdelenirken, daha önceki sayılarda özetlenmişti. Burada ise konumuzu emperyalizme karşı mücadelenin Türkiye devriminin kendi coğrafyası üzerinden anlamı ve kapsamı

oluşturmaktadır. Buna ilişkin sorunlar ele alınırken daha önce ortaya konulan bu çerçevenin gözünde bulundurulması gerekmektedir.

ANTI-EMPERYALİST STRATEJİNİN TEMEL HAREKET NOKTALARI

Programımız Türkiye'yi "Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bağımlı ülkeler kategorisinde" tanımlar. Emperyalizme bağımlılık, Türkiye'nin iktisadi, sosyal ve siyasal yapısının temel bir karakteri, bu yapıyı oluşturan ilişkilerin temel bir boyutudur. Türkiye iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik ve kültürel alanlarda emperyalizmin köleci boyunduruğu altındadır.

Türkiye'nin bugünkü tarihsel gelişme aşamasında, emperyalizmin köleci egemenliği artık tümüyle kapitalist ilişkiler temeline oturmuştur. Bu egemenliğin iç toplumsal dayanağı, emperyalist mali sermayeye binbir bağla bağlı bir sınıf olan işbirlikçi tekeli burjuvazidir. Bu sınıfı sırtını emperyalizme dayayarak toplumumuza hükmetmekte, emperyalizm bu sınıfa dayanarak ülkemiz üzerindeki çok yönlü köleci egemenliğini sürdürmektedir. Türkiye'de, emperyalizmden bağımsız, ona dayanmaksızın ayakta durabilen bir burjuva sınıf egemenliği; ve tersinden, bu sınıf egemenliğinden

bağımsız, ona dayanmaksızın varolabilen bir emperyalist egemenlik sözkonusu değildir. Bu ikisi organik bir bütün oluşturmakta, birbirine dayanmakta, birbirini koşullamaktadırlar.

Bu olgu ve ilişkilerden çıkan temel önemde stratejik sonuç, emperyalizme karşı mücadelenin, emperyalizmin altedilmesi mücadelesinin, Türkiye devriminin temel bir boyutu olduğu gerçeğidir. Programımız, Türkiye devriminin temel hedef ve görevlerini tanımlayıp ortaya koyarken, bu temel önemde gerçeğe dayanır. İşbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak görevini, emperyalist kölelik zincirini Türkiye halkasından kırmak göreviyle organik bir bütünlük içerisinde ele alır.

Bu ikisi birbirinden koparılamaz, hiçbir biçimde birbirinden ayrı düşünülemez. İşbirlikçi tekeli burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak isteyen, onun arkasında duran emperyalizme de vurmak, onunla da hesaplaşmak zorundadır. Tersinden, Türkiye üzerindeki çok yönlü emperyalist köleliğe son vermek isteyen, bu köleci egemenliğin iç sınıf dayanaklarını çökmek, yani işbirlikçi tekeli burjuvaziyle hesaplaşmak, onu altetmek zorundadır. Bu güçlerden birini atlayarak ötekiyle hesaplaşmak ve onu altetmek olanağı yoktur.

İşbirlikçi burjuvazi ve onun arkasın-

daki emperyalizm devrimimizin iki temel düşmanıdır. Devrimin zaferi için bu iki temel düşman kuvvetin üstesinden gelmek, onların oluşturduğu birleşik gücü altetmek tarihsel bir zorunluluktur.

Parti programımız, bu temel gerçeklerden hareketle, devrimimizin stratejik tablosunu şöyle özetlemektedir: "Kentlin ve kırın yarı-proleter ve yoksul yığınlarını kendi önderliği altında birleştirecek olan işçi sınıfı, küçük-burjuva katmanları da mümkün mertebe kendine bağlayarak, üst kesimlerini ise en azından tarafsızlaştırarak, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkacak, emperyalist kölelik zincirini kırarak, proletarya devrimini zafere ulaştıracaktır." (TKİP Programı, s.33)

ZAFERE ULAŞMIŞ DEVRİMİN ANTI-EMPERYALİST ÖNLEMLERİ

Devrimin zaferi, işbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, ülke üzerindeki emperyalist köleliği tüm alanlarda ve tüm boyutlarıyla sona erdirilmesi demektir. İşbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmi altederek zafere ulaşan devrim, zaferinin daha ilk adımında, bu ikisini bir arada hedefleyen bir dizi iktisadi, siyasi ve askeri önleme başvurur. Burjuva devlet aygıtının parçalanıp dağıtılmasına, burjuva sınıfın tüm mensuplarının silahsızlandırılmasına ve bunların

devrime karşı göstereceği her türlü direnişin kararlılıkla ezilmesine yönelik tüm önlemler, doğal olarak, aynı zamanda emperyalist egemenliğin iç toplumsal-siyasal dayanaklarının çökertilmesine yönelik önlemlerdir.

Zafere ulaşmış devrim aynı anda bunları emperyalizme karşı dolaysız siyasal ve askeri önlemlerle birleştirir. Programımız, devrimin "Siyasal Alanda"ki ilk önlemleri kapsamında, bunları şöyle ortaya koyar:

"4) Emperyalizme köleliğe her alanda son verilecektir. Emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalık kaldırılacak, açık-gizli tüm kölelik antlaşmaları geçersiz ilan edilecek, emperyalist askeri üs ve tesislere el konulacaktır. Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri, işçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle püskürtülecektir." (s.34)

Programımız, zafere ulaşmış devrimin ilk adımında "Ekonomik Alanda" alacağı önlemler kapsamında ise, bunun başlıca ekonomik ve mali unsurlarını ortaya koyar. Emperyalizmin Türkiye topraklarındaki tüm iktisadi ve mali varlığına tazminatsız olarak el koymak, bu alandaki her türlü ayrıcalığı ortadan kaldırmak, emperyalist iktisadi ve mali kuruluşlarla emperyalist ilişkiler sistemini içindeki dolaysız varlığından ve çıkarlarından kaynaklanır. Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal çatışma tablosu üzerinden olduğu kadar, şu son yılların, hatta şu son ayların çatışma tablosu üzerinden de bunu somut olarak görmek ve göstermek mümkündür.

Fakat programımızın stratejik önlemler bölümünde sözü edilen olgu, emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik girişimleri, bundan da öteyedir. Burada sözkonusu olan, zafere ulaşmış devrime dıştan müdahaledir. Devrimci gelişmeyi boğmaya yönelik tüm çabaları boşa çıkararak zafere ulaşan devrim, emperyalizmin köleci egemenliğine son vererek, bunda ifadesini bulan çıkar ve ilişkilerin köklü tasfiyesine giriştiği andan itibaren, bu kez dıştan emperyalizmin devrimi boğmaya yönelik müdahaleleri ile karşı karşıya kalır.

Burada gözönünde bulundurulması gereken temel önemde bir nokta da şudur. Emperyalist ülkeler koalisyonu zafere ulaşmış bir devrimin karşısına salt o ülkedeki çıkarlarını korumaya çalışan eski hükümler olarak değil, fakat emperyalist dünya sisteminin efendileri

re ulaşmış devrime karşı her türlü çılgınca davranışa yöneltebilecektir.

Bağımlı bir ülkede her gerçek devrim, devrim süreci boyunca emperyalizmle kesintisiz ve köklü bir hesaplaşmanın ürünü olabilir ancak. Devrim sürecinin tüm ilerlemesi emperyalizme karşı sistematik mücadeleden ayrı düşünülemez ve bu tarihi süreç emperyalizm altedilmeksizin zafere ulaşamaz. Emperyalizm devrimin karşısına hiç de salt devrim kendisi için tehlikeli bir hal almaya başladığı sırada ya da iktidara yürümekte olduğu bir anda çıkmaz. Tersine o, devrimin azılı bir

düşmanı olarak zaten dolaysız olarak her günkü sınıf çatışmasının içinde yer alır. Emperyalizmin sınıf çatışması içindeki bu dolaysız konumu ve çabası, topluma egemen ilişkiler sistemi içindeki dolaysız varlığından ve çıkarlarından kaynaklanır. Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal çatışma tablosu üzerinden olduğu kadar, şu son yılların, hatta şu son ayların çatışma tablosu üzerinden de bunu somut olarak görmek ve göstermek mümkündür.

Fakat programımızın stratejik önlemler bölümünde sözü edilen olgu, emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik girişimleri, bundan da öteyedir. Burada sözkonusu olan, zafere ulaşmış devrime dıştan müdahaledir. Devrimci gelişmeyi boğmaya yönelik tüm çabaları boşa çıkararak zafere ulaşan devrim, emperyalizmin köleci egemenliğine son vererek, bunda ifadesini bulan çıkar ve ilişkilerin köklü tasfiyesine giriştiği andan itibaren, bu kez dıştan emperyalizmin devrimi boğmaya yönelik müdahaleleri ile karşı karşıya kalır.

Burada gözönünde bulundurulması gereken temel önemde bir nokta da şudur. Emperyalist ülkeler koalisyonu zafere ulaşmış bir devrimin karşısına salt o ülkedeki çıkarlarını korumaya çalışan eski hükümler olarak değil, fakat emperyalist dünya sisteminin efendileri

olarak da çıkacaklardır. Bu ikinci durumda sözkonusu olan, sisteme vurulan ve kötü örnek olma potansiyeli taşıyan bir darbeyi daha baştan bertaraf etmeye çalışmaktır. Devrimin kendisine yönelen bu türden boğma girişimlerini boşa çıkarma yeteneği, temelde, programımızda da vurgulandığı gibi,

"İşçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle" püskürtülebilecektir. Temelde belirleyici etken bu olmakla birlikte, devrimin bölgesel ve uluslararası olanakları ve destekleri de sonuç üzerinde büyük rol oynayacaktır. Bu ise daha bugünden devrimin sorunlarına ve iktidara hazırlığına bu bölgesel ve uluslararası enternasyonalist perspektiften bakmayı gerektirir.

ACIL ANTI-EMPERYALİST İSTEMLER VE DEVRİMCI İKTİDAR MÜCADELESİ

Programımızın "Acil Demokratik ve Sosyal İstemler"e ayrılmış alt bölümü, acil anti-emperyalist demokratik istemleri de içerir. B şıkı altında yer verilen bu istemlerin başlıcaları aşağıdaki gibidir.

"- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.

- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.

- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması.

- IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilerin sona erdirilmesi.

- Dış borç ödemeleri durdurulması. Tüm dış borçlar geçersiz sayılması."

Bu istemlerden her biri, tek tek ele alındığında, sınıf iktidarı değişimine dayalı köklü bir devrim olmaksızın, pekala güçlü bir anti-emperyalist mücadelenin sonucu olarak da elde edilebilir nitelikte istemlerdir. Bu, teorik olarak reddedilemez. Fakat programımızın taktik istemler bölümünde bu istemlere yer verilmiş olması, hiç de buna ilişkin umut ve beklentilerden gelmemektedir. Programımız bu istemleri tümüyle devrimci bir açıdan, yani proletaryanın devrimci iktidar mücadelesi perspektifi içinde, bu amaca sıkı sıkıya bağlı bir biçimde formüle etmiştir.

Burada asıl amaç, tüm öteki taktik iktisadi, sosyal ve siyasal istemlerde gözetilen amacın aynısıdır. Bu ise ilgili bölümün genel sunuşunda en özlü bir biçimde şöyle dile getirilmiştir.

"Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele içinde etkilemeye, kendi öz deneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır..." (s.46)

Bu özlü bakış açısı, acil anti-emperyalist istemlerin anlamını ve bunlara dayalı etkin bir mücadelenin yöneldiği temel amacı da dile getirmektedir. Bu istemler uğruna mücadele, yığınların devrimci anti-emperyalist bilincini ve eylemini uyarmak, geliştirmek ve devrimci iktidara mücadelesine yöneltmek temel amacına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu amaç gözden kaçırıldığında, kendi sınırları içinde bu istemler uğruna mücadele yığınların devrimci bilincini geliştirmeye hizmet etmediği gibi, herhangi bir pratik sonuç da yaratmaz. Türkiye'nin yakın tarihi, proletaryanın devrimci iktidar perspektifine bağlanmaksızın yürütülen bu türden bir mücadelenin burjuva yurtseverliğini aşamadığını ve sonuçta düzenle bütünleşmeye vardığını açıklıkla göstermektedir.

Fakat tersinden de, bu acil ve yalın istemler uğruna sistematik bir ajitasyon yürütülmez, işçi sınıfını ve emekçileri bu istemlerin derhal gerçekleştirilmesi istemiyle mücadeleye çekmeye, bu mücadele içerisinde onları birleştirip kendi öz deneyimleriyle eğitmeye çalışmaksızın, salt devrime dayalı bir genel propaganda ile yetinmenin yaratacağı hiçbir sonuç olmaz. Bu durumda, emperyalist kölelikten kurtulmaya dayalı devrimci perspektif canlı devrimci anlamını ve işlevini yitirir, devrimci bir gevzelelik malzemesi olmaktan öteye gidemez.

Parti programımızın stratejik ve taktik bölümleri arasındaki kopmaz ilişki ve bütünlük, tüm öteki sorunlarda olduğu gibi anti-emperyalist mücadelenin ele alınışında da, birbirinin tersyüz edilmiş şekli olan bu sapmalara karşı proleter devrimci bir perspektif sunar bize.

(DÜNYA ORTADOĞU VE TÜRKİYE, H. FIRAT, EKSEN YAYINCILIK, S.331-339)

Ukrayna krizi sonrası dünya

EMPERYALİST DÜNYADA GÜÇ DENGELERİ

Üç ayı geride bırakan Ukrayna savaşının daha şimdiden dünya ölçüsünde çok önemli siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel sonuçları oldu. Bu onun son otuz yılda ABD emperyalizmi ve müttefikleri tarafından gündeme getirilen çok sayıda yerel savaştan temel önemde farkını göstermektedir.

ABD ve batılı emperyalist müttefikleri, 1991'de Irak'a yönelik ilk emperyalist savaştan başlayarak, her seferinde güçsüz ve savunmasız şu veya bu ülkeye (Irak, Yugoslavya, Afganistan, Suriye, Libya vb.) keyfi biçimde çullanmışlardı. Fakat bu savaşların etki ve sonuçları yerel düzeyde kalmış, en fazla savaş alanını çevreleyen coğrafyayı kapsamıştı. Çin ve Rusya gibi ülkelerse geleceğe dönük olarak taşıdıkları kaygılara rağmen her defasında olup bitenleri izlemekle yetinmişlerdi (Rusya payına bunun tek istisnası, belirli bir tarihten sonra Suriye oldu).

Ukrayna'da durum bu açıdan tümüyle farklıdır. Bunun gerisinde ise savaşta karşı karşıya gelen güçler tablosu vardır. Görünürde bu kez Rusya kendi emperyalist kaygı ve hesapları doğrultusunda Ukrayna'ya yerel bir müdahalede bulunmuştur. Gerçekte ise Ukrayna üzerinden ABD emperyalizmi ve Batılı emperyalist müttefikleri ile Rusya çok yönlü ve boyutlu bir savaş halindedirler. Ukrayna bu büyük çatışmanın yalnızca bir sahnesi ve Ukrayna halkı ise masum bir kurbandır. Savaş gerçekte Batılı emperyalistler ile Rusya arasında sürdüğü içindir ki, yol açtığı önemli ve kapsamlı sonuçlar da tüm dünyayı dolaysız olarak etkilemektedir. Bunun iktisadi, siyasi ve askeri planda ortaya çıkaracağı yeni güç dengeleri ve genel dünya tablosu önümüzdeki dönemde daha da belirginleşecektir.

Yine de yol açtığı büyük sarsıntılarla Ukrayna krizi, günümüz dünyasının temel gerçeklerine daha şimdiden önemli yeni açıklıklar sağlamıştır. Özellikle de emperyalist dünyanın güç dengeleri ve iç ilişkileri alanında. Söz konusu olan hiç de temel olgu ve eğilimlerdeki yenilik değildir. Fakat bunların geniş çaplı bir uluslararası krizin sınımasından geçerek böylece daha bir açıklık ve kesinlik kazanmasıdır.

Açıklık ve kesinlik kazanan olguların

Görünürde bu kez Rusya kendi emperyalist kaygı ve hesapları doğrultusunda Ukrayna'ya yerel bir müdahalede bulunmuştur. Gerçekte ise Ukrayna üzerinden ABD emperyalizmi ve Batılı emperyalist müttefikleri ile Rusya çok yönlü ve boyutlu bir savaş halindedirler. Ukrayna bu büyük çatışmanın yalnızca bir sahnesi ve Ukrayna halkı ise masum bir kurbandır.

başında, emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin yeni tablosu gelmektedir. ABD, batılı müttefiklerinin blok desteğine rağmen, Rusya'yı dünyanın geri kalanında tecrit etmekte ve böylece görülmemiş kapsamdaki ambargolarla ekonomisini çökertmekte başarısızlığa uğramıştır. Öylesine ki Asya'da güçlü ilişkilere sahip olduğu Hindistan'ı, Ortadoğu'daki temel dayanakları sayılan İsrail ile Suudi Arabistan'ı bile Rusya'yı tecrit çabalarına dahil edememiştir. Latin Amerika'dan Afrika'ya gerçekte şu veya bu düzeyde emperyalist bağımlılık ilişkileri içinde olan bir dizi ülke, ABD ve emperyalist müttefiklerinin baskı ve dayatmaları doğrultusunda hareket etmekten geri durabilmişlerdir. Tüm bunlar bir arada, ABD'nin emperyalist dünyanın hegemon gücü olmak konumunu dönüşsüz biçimde yitirdiğinin tescilli sayılmalıdır. Ukrayna savaşı çok kutuplu dünya gerçeğini artık tartışmasız bir olgu olarak gözler önüne sermiştir.

İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen Amerikan Barışı dönemi tamamen sona ermiştir.

Savaşın ardından Avrupalı emperyalistlerin firesiz olarak ABD emperyalizmi ekseninde kümelenmesi, NATO'nun belirligin bir tutumla öne çıkması ve iki İskandinav ülkesiyle genişleyecek olması, Avrupa enerji piyasasının giderek Amerikan enerji tekellerinin eline geçmesi, NATO'nun yeni bir düzeyde silahlandırılmasının Amerikan savaş tekellerine çok karlı yeni pazarlar açması vb. gelişmeler bu konuda yine de yanıltıcı olmamalıdır. Tüm bunlar gerçektir, ama bu gerçeğin yalnızca bir yönüdür. Dahası ilk bakışta göze çarpan olduğu ölçüde, daha derinde duran ama daha da önemli olan asıl gelişmeleri perdelemektedir.

Özellikle Amerikancılar yukarıda sıraladıklarımızı ABD emperyalizminin uluslararası liderlik konumuna yeniden güçlü bir biçimde dönmesi olarak sunmaya çalıştılar. Bunu böyle sunanlar, ba-

tılı emperyalist dünyanın iç ilişkilerindeki geçici bir düzelmeyi, dünya güç ilişkilerinin genel tablosuyla karıştırmaktadırlar. ABD'nin batılı emperyalist kamp içindeki konumunu bugün için yeniden güçlendirdiği bir gerçektir. Fakat bu dünya liderliğinden farklı bir konumdur. Amerikan emperyalizmi bu ikincisini dönüşsüz bir biçimde yitirmiştir. Karşısında artık ona açıkça meydan okuyabilen güçler vardır. Rusya Ukrayna savaşı üzerinden bu meydan okumayı siyasal ve askeri planda sarsıcı biçimde somutlamıştır. Çin ise bunu daha sakin ve soluklu biçimde ama tüm cephelerde halen etkili bir biçimde sürdürmektedir. ABD emperyalizminin Uzak Doğu'daki kışkırtıcı açıklama ve adımlarını Rusya'dan aşağı kalmayan bir kararlılıkla karşılamaktadır. ABD emperyalizminin izlediği saldırgan politikaların bu iki ülkeyi, Rusya ve Çin'i birbirine daha da yakınlaştırması bu meydan okumalara ayrı bir güç ve anlam da kazandırmakta-

dır.

ABD, AVRUPA VE ALMANYA

Ukrayna savaşının ardından Batıda asıl önemli gelişme, Almanya'nın yeniden geniş çaplı bir silahlanma yolunu tutmasıdır. Bu gerçekte Batılı emperyalist kamp içindeki kenetlenmenin orta vadedeki en zayıf noktasıdır. Alman emperyalizmi Ukrayna savaşını bir fırsata çevirerek bu alanda denebilir ki tarihi önemde bir hamle yapmıştır. Henüz herhangi bir biçimde dışa vurulmasa da, bu adımın daha şimdiden Avrupa'nın kendi bünyesinde geleceğe dönük kaygılar uyandırdığından kuşku duyulmamalıdır.

Almanya iktisadi, mali ve elbette politik planda çoktandır Avrupa'nın tartışmasız lideridir. Fakat Avrupa'nın öteki büyük güçleri, özellikle de Fransa ve İngiltere, onu askeri açıdan dengeliyor ve tamamlıyor olmanın güveni ve rahatlığı içinde idiler. Oysa tuttuğu yolda ilerlediği takdirde (ki kuşkusuz öyle de olacaktır!) Almanya aynı zamanda askeri açıdan da Avrupa'nın lideri konumuna yerleşecektir. Halen bir nükleer güç olmaması bu konuda yanıltıcı olmamalıdır. Son otuz yılda önüne çıkan fırsatları en iyi biçimde değerlendirerek, İkinci Dünya Savaşı'ndaki ağır suçlarının ürünü bir dizi engeli ya da sınırlamayı sıçramalı adımlarla aşmayı başarmış bir Almanya var orta yerde.

Kısa vadede tüm AB'yi kendi ekseninde hizalamış olmanın mutluluğunu yaşıyor görünse de, Almanya'nın yeniden geniş çaplı bir silahlanma yolunu tutmasının herkesten çok ABD'yi rahatsız edeceği de kesindir. Bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin dağılmasını izleyen tutum ve tartışmaları yeniden hatırlamak aydınlatıcı olacaktır. Almanya o sıra bugünle kıyas kabul etmez ölçüde zayıf bir konumdaydı. Buna rağmen yeniden silahlanmasına ilişkin tartışmalarda, özellikle ABD ve İngiltere, kesin bir tutumla karşıt bir konumda idiler. Bugünlerde hesapsız ve tahrik edici adımları nedeniyle Ukrayna krizinde sorumluluk taşıdıklarını dile getirerek bizzat ABD ve müttefiklerini eleştiren ve uyarın Henry Kissinger, '90'lı yılların başındaki tartışmalarda Almanya'nın silahlanmasına karşı çıkarırken, dosdoğru iki dünya savaşına işaret ediyor ve şunları söylüyordu: Biz batılılar 20. yüzyılın iki dünya savaşını hiç de artık yıkılan Sovyetler Birliği'ne karşı değil fakat tam da kendi aramızda yapmıştık! Böylece dünya savaşlarının emperyalist karakterini de en veciz bir biçimde dile getirmiş oluyordu. Ve bunu tam da Almanya'nın kontrolsüz bir silahlanmasına neden karşı durmak gerektiğini gerekçelendirirken yapıyordu.

Başta Kissinger ve Brzezinski olmak

üzere Amerikan emperyalizminin en etkili akıl hocaları, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının Avrupa'da Almanya için yarattığı tarihi fırsatları ve dolayısıyla ABD için riskleri daha o günden bütün açıklığı ile görüyor, bunun dizginlenmesi ve denetim altında tutulması için politikalar öneriyorlardı. Her defasında AB genişlemesini önceleyen NATO genişlemesi bu politikalarından biri, dahası birincisiydi. Özellikle İngiltere ve Polonya üzerinden Avrupa'da ayrı bir potansiyel güç eksenini oluşturmak bunun bir başka örneği idi. Bu Almanya-Fransa eksenine karşı Amerikancı bir Avrupa ekseniydi. (Nitekim AB dışındaki İngiltere halen Ukrayna krizini bu konuda yeni bir fırsata çevirme çabası içinde.) Ve nihayet Rusya ile Almanya arasında stratejik sonuçları olacak türden bir yakınlaşmayı kesin olarak engellemeye yönelik politikalar. (Ukrayna konusunda ABD tarafından izlenen kısırcı politikanın temel hedeflerinden biri başından itibaren buydu.)

Ukrayna savaşının ardından ABD'nin NATO'da ve Avrupa'da konumunu yeniden güçlendirmiş olmasının ise, tersinden Almanya'yı (yanısıra özellikle Fransa'yı) rahatsız ettiği de gerçeğin öteki yönüdür. Yine de bunu görmezlikten gelmek Almanya için amaca daha uygundur. Zira onun için bugün önemli olan, tam da Ukrayna savaşı sayesinde, kendisine yeniden sınırsızca silahlanma yolunun açılmış olmasıdır. Bu büyük bir stratejik kazanımdır ve Almanya'yı emperyalist dünyanın yarınki güç ilişkilerinde daha etkin yeni konumlara hazırlayacağına kuşku yoktur.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, batılı emperyalistler arasında bugün pekişmiş gibi görünen ilişkilerin gerçekte yapısal zaafı taşıdığı, dolayısıyla yeni gelişme-

lere bağlı olarak yeniden gevşeme, hatta giderek çözümlene potansiyeli taşıdığıdır.

İKTİSADI VE SOSYAL SONUÇLAR

TKİP, Ukrayna savaşının hemen ardından yaptığı kapsamlı değerlendirmede, savaşın muhtemel iktisadi ve sosyal sonuçları konusunda şunları söylemişti:

"11- Öte yandan, günümüzün dünya kapitalist ekonomisi, birbirine bin bir bağla sıkı sıkıya bağlı organik bir bütündür. Dolayısıyla şu veya bu ülkeyi hedef alan ekonomik-finansal ambargo, aynı zamanda sistemin bütünü de gerisin geri vuran bir silahtır. Hele de hedef ülke, ekonomisi önemsiz nispeten küçük bir ülke değil de, özellikle pazar ve hammadde kaynağı bakımından son derece önemli bir büyük ülke olarak Rusya'ya. Rusya'ya uygulanan ambargo Batılı kapitalist tekeller kadar özellikle yakıt ve gıda fiyatları üzerinden geniş tüketici kitlelerini de derinden etkileyecek, böylece sistemin çok yönlü krizini de ağırlaştıracaktır." (Emperyalist Dünya ve Ukrayna Krizi, 27 Şubat 2022)

Savaşı izleyen üç aylık tablo bu değerlendirmeleri doğrulamıştır. Geline yerde savaşın kendisinden çok yol açtığı iktisadi ve sosyal sonuçlar, özellikle de enerji ve gıda fiyatlarındaki sonu belirsiz artışlar öne çıkmakta, bu durum dünya ölçüsünde çok geniş kitlelerin yaşamını dolaysız olarak etkilemektedir. Son iki yıldır pandemiyin yarattığı yükleri kitlelere fatura eden kapitalist hükümetler, bu alanda henüz hiçbir soluklanma yaşamamışken şimdi de buna Ukrayna savaşının küresel etkilerinin yarattığı yükleri eklemiş durumdadır. Silahlanmaya ayrılan devasa mali kaynaklar durumu daha da ağırlaştırmaktadır. Batılı hükümetler Rusya'yı şeytanlaştırarak bu politikayı

kitlelere kabul ettirmek doğrultusunda halen hummalı bir çaba içindeler. Ama her geçen gün bu çabanın etkisini zayıflatmakta, emekçiler arasında savaş gerçeğine ilişkin yeni sorgulamaların önünü açmaktadır. Bu onları savaşın gerçek nedenlerini yanısıra, neden savaşı durdurmak için gerçek bir politik-diplomatik çaba yürütülmediğini de sorgulamaya itecektir. Savaşın uzaması sosyal krizi ağırlaştıracak, böylece sosyal hoşnutsuzluğa yeni boyutlar ekleyecektir. Kitlelerin en hayati ihtiyaçlarının karşılanması ile militarizm ve savaş karşıtlığı arasındaki bağ daha görünür hale gelecektir.

Rusya'ya karşı uygulanan kapsamlı ambargonun asıl yıkıcı sonucu, kapitalist dünya ekonomisinin işleyişinin belirgin biçimde bozulması olmuştur. Finansal ve ticari sistemdeki bütünlük ortadan kalkmış, sermaye ve meta dolaşımı belirgin biçimde zaafa uğramış, bu arada sistemin işleyişinde yerleşik ve dokunulmaz gibi görünen uluslararası kurallara olan güven yerle bir olmuştur. Batılı emperyalistlerin bu alanda sahip oldukları üstünlükleri böylesi kriz anlarında birer saldırı aracına dönüştürmeleri deneyimi, kaçınılmaz olarak daha şimdiden alternatif çözüm arayışlarını hızlandırmış, böylece de yeni finansal ve ticari bloklaşmaların önü açılmıştır.

Savaşın bir biçimde sonuçlanmasının ardından bu süreçler elbette hız kesecek, muhtemelen şimdiki histerinin tahribatı da belirli sınırlarda onarılacaktır. Ama artık eskiye dönüş olmayacak, olamayacaktır. Ukrayna kriziyle birlikte bu alanda yaşananlar hiçbir biçimde unutulmayacak, dolayısıyla kapitalist-emperyalist dünyanın yeni iktisadi düzeni bunu gözetilen yeni adımlar ve önlemlerle biçimlenecektir.

“BATININ LIBERAL DEĞERLERİ” EFSANESİ!

Ukrayna savaşının daha şimdiden açığa çıkan çok önemli ideolojik, kültürel ve moral sonuçları da var. Bunlardan denebilir ki en önemlisi, batı toplumlarının derinliklerinde hep yaşayagelen ırkçılığın Ukrayna savaşıyla birlikte kendini Rus olan herşeye düşmanlık üzerinden en kaba biçimler içinde açığa vurmasıdır. Aynı ırkçı zihniyet aynı kabalıkta hükümetlerce izlenen mülteci politikaları üzerinden de açığa çıkmıştır. Bugün Ukrayna için hiç değilse görünürde histerik bir duyarlılık gösteren emperyalist Batı dünyası, bizzat sorumlusu ve yürütücüsü olduğu savaşların yol açtığı insani sorunlara karşı tam bir ilgisizlik içinde olmuştur. Bugün savaştan kaçan Ukraynalılara kapılarını ardına kadar açanlar, uzun yıllardır bizzat kendilerinin sebep olduğu savaşların mağdurlarına kapılarını sımsıkı kapatmak için her yola başvurabilmişlerdir.

Ukrayna krizi ve savaşı, emperyalist Batının o pek övündüğü liberal demokrasininin gerçek sınırlarını da ortaya koymuştur. Savaş patlak verir vermez Rus kaynaklarından haber almak hak ve olanağı resmen ve fiilen ortadan kaldırılmış, kitleler Batılı kaynakların tek yanlı enformasyon ve propagandasına mecbur ve mahkûm bırakılmıştır. Tek yanlı olarak şartlandırılmış resmi kamuoyunun özel basıncı altında, düşünce ve ifade özgürlüğüne de büyük darbeler vurulmuştur. İnsanlar düşünce açıklamaya ve kendi kabulleri doğrultusunda tutum almaya zorlanmışlardır. Siyasal kriz ya da savaş durumlarında temel hak ve özgürlüklerin anında baskı altına alınması, duruma göre tümenden ortadan kaldırılması, tarihsel olarak Batının o pek övünülen liberal geleneğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ama resmen içinde yer almıyor göründükleri bir savaş durumunda bile bunu yapanların, savaşın doğrudan tarafı durumuna geldiklerinde daha neler yapabileceklerini kestirmek zor değildir.

Alman İmparatoru II. Wilhelm, baş suçlularından biri olduğu birinci emperyalist dünya savaşı patlak verir vermez, “artık parti ayrımlarını tanımıyorum, hepimiz artık yalnızca Almanız!” mealinde sözler sarf etmişti. Bugün Batı dünyasında, hele de II. Wilhelm’in ülkesinde, durum tam olarak budur. Barış hareketlerinden kök alan Yeşiller partisinin militarizmin, silahlanmanın ve savaşta aktif taraf olmanın en hararetili savunucusu kesilmesi bu açıdan yeterince açıklayıcı sayılmalıdır. Bu çok şaşırtıcı olmadığı gibi yeni de değildir. Yugoslavya savaşı sırasında Alman Anayasasında yer alan dış krizlere askeri müdahale yasağını sosyal-demokratlarla birlikte onlar kaldır-

mışlardı. Şimdi de Ukrayna savaşı patlak verir vermez, yine aynı sosyal-demokrat ortaklarıyla birlikte, bu kez Almanya’yı yeniden silahlandırmak politikasını onlar uygulamaya geçiriyorlar. Alman emperyalizmine ve militarizmine yolu düzlemek nedense her seferinde “sol”da sayılan bu iki partiye düşüyor. Bunun bir rastlantı olduğuna inanmak için budala olmak gerekir.

ORTADOĞU VE TÜRKİYE

ABD emperyalizminin kendisine bin bir bağla bağlı Ortadoğu devletlerini Rusya’ya karşı istediği türden bir tutuma yönelmemesi, Ukrayna savaşının açığa çıkardığı önemli bir olgu olmuştur. İsrail Rusya’yla güçlü ilişkilerini zedeleyecek hemen hiçbir adımın bir parçası olmamıştır. Suudi Arabistan ile Körfez ülkeleri de ambargoları katılmadıkları gibi halen petrol arzının artırılmasına yönelik baskılara da direnebilmektedirler. Bu dikkate değer tutumları da dünya güç dengelerindeki büyük değişime ve bunun bu türden ülkelere açtığı geniş manevra alanına bir gösterge saymak gerekir.

Ama yazık ki Ortadoğu’da bunun bedelini bir kez daha Filistinliler ödeyecekler. Filistin halkının yalnız bırakılması yeni bir durum değildir. Önemli bir bölümüyle Arap devletleri Filistin davasına açık ihanet safhasına çoktan geçtiler. Bu kervana son olarak Tayyip Erdoğan Türkiye’si ekledi. İsrail uluslararası ilişkiler alanında şimdi her zamankinden daha güçlü ve rahat. Ne yazık ki bunun acısını Filistin halkı çekmeye devam edecek.

Türkiye’ye gelince. Önce aşağıdaki

pasajları okuyalım:

“Kriz patlak verdiğinden beri hükümet üzerinden resmi çevrelerin takındığı tavır ile sermaye medyasının olayı sunuş tarzına bu açıdan tam bir yüzüstlük egemendir. Onlara göre, Türkiye bu krizin tarafı olmadığı gibi taraflara eşit mesafedeki konumuyla çözümüne katkı sağlayabilecek en önemli bölge ülkesidir de. Konumu, krizin taraflarıyla rahatça konuşmaya ve onları öteki bölge ülkeleriyle birlikte ortak çıkarlarda uzlaştırmaya uygun biricik ülke de Türkiye’dir. Bu söylem buna inandırıcılık kazandırmaya yönelik bazı girişimlerle de desteklenmektedir...”

“Kriz patlak verdiğinden beri basında sürekli yinelenen bir öteki söylem ise şu oldu: Türkiye bu krizin tarafı olmadığı halde mağduru olmak riski ile yüz yüzedir. Zira Rusya ile yıldan yıla gelişen çok kârlı ekonomik ve ticari ilişkileri vardır; krizin büyümesi ve kontrolden çıkması bu ilişkilere büyük zarar verebilir, Türkiye hak etmediği mağduriyetlerle yüz yüze kalabilir...”

“İşin aslında güncel planda bütün mesele de budur, sergilenen onca yüzüstülüğün gerisinde tüm da bu alandaki sıkıntı vardır. Sorun Türk burjuvazisinin stratejik tercihleri ile taktik çıkarları arasındaki boşluğu sıkışmadan doğmaktadır. Rusya güçsüz ve çaresiz konumdayken, dolayısıyla da sorunsuzca kuşatılırken, bunları bağdaştırmak kolaydı. Oysa patlak veren kriz ve bunun Rusya’nın meydan okumasına dönüşmesi, bu kolay bağdaştırma döneminin de sonu anlamına gelmektedir...”

Sanılabileceği gibi bu değerlendirme ne yenidir ne de Ukrayna krizine ilişkindir. 2008’de patlak veren Gürcistan krizi ve savaşı sonrasına ilişkindir. Ama dinci-faşist iktidarın Ukrayna krizi ve savaşı sonrası tutum ve girişimlerine olduğu gibi oturmaktadır. (Gürcistan Krizi ve Türkiye, Parti Değerlendirmeleri- 3, Eksen Yayıncılık, s.273-74)

Yine de bugünkü krizde AKP iktidarının manevra alanının çok daha geniş olduğunu eklemek gerekir. Bunun gerisinde yukarıda andığımız Ortadoğu ülkelerine o beklenmedik tutumu almak olanağı veren aynı gerçekler var. Türkiye’nin bir NATO ülkesi olması burada bir handikaptan çok ek bir olanak olarak işe yarıyor. Rusya bu konumdaki bir ülkenin ambargoya katılmamasını her şeye rağmen çok önemli bir tutum sayıyor ve elbette haz etmediği tüm ötesini böylece sineye çekiyor. Öte yandan batılı emperyalist kamp da kendi yönünden benzer bir yaklaşımla hareket ediyor. Türkiye’nin Rusya’ya karşı izledikleri kaba saldırgan çizginin dışında kalmasını hoş karşılamıyorlar ama yine de kritik bir karşı karşıya gelişte onun kendi yanlarında duracaklarından bir kuşku duymayarak duruma katlanıyorlar.

Burada şimdilik şu kadarını da ekleyelim: Siyonist İsrail’in kullanabildiği manevra alanının bedelini nasıl Filistinliler ödüyorlarsa, Türkiye’nin dinci-faşist iktidarının kullanabildiği manevra alanının bedelini de bölgesel düzeyde halen Kürtler ödüyorlar.

(EKİM, SAYI 324, HAZİRAN 2022)
(WWW.TKİP.ORG)

NATO'nun Ukrayna'daki liberalleri?

K. Ali

Faşizm, "en çıplak, en küstah, en baskıcı ve en aldatıcı kapitalizmdir."

B. Brecht

Uluslararası hukuku işlerine geldiği gibi yorumlayıp ülkeleri işgal eden batılı emperyalistler, Rusya'nın "uluslararası hukuku" ayaklar altına alarak Ukrayna'ya karşı başlattığı savaşı Ukrayna'daki "liberal demokrasiye!" karşı bir savaş olarak kamuoyuna sundular. Türk sermaye devletinin komşu ülkelerin sınır güvenliklerini hiçe sayarak topraklarını işgal etmesini, Afganistan, Irak vb. ülkelerin ABD öncülüğündeki batı emperyalist bloku tarafından işgal edilerek yağmalanmasını, Yemen'in bombalanmasını ise bir 'hak' olarak görüyorlar.

Afganistan'ı, "kadınların özgürlüğü", Irak, Libya ve Suriye'yi 'demokrasi', 'insan hakları' adına yağmalayanlar, Ukrayna'da sürdürdükleri vekalet savaşını da 'liberal demokrasi'nin' savunulması olarak sunuyorlar.

Suç sicilleri oldukça kabarık olan ABD-AB emperyalistleri 'liberal demokrasi' hurafelerini büyük medya tekeli kullanarak yalan haber ve görüntülerle kamuoyunu sersemletiyorlar. Zelenski'nin Yahudi kökenini istismar ederek Ukrayna'da vekalet savaşının asıl savaşçıların Neonazi faşist çeteler olduğu gerçeğini, içeride de muhalif kesimlere karşı estirdikleri faşist terörünün üzerini örtmek için kullanıyorlar.

Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısıyla birlikte savaş düzenine uygun bir pozisyon alan Batı medyası, vakıflar, politikacılar, partiler ve hatta sendika bürokratları milliyetçi ve faşist güçlerin şiddet görüntülerini basından uzak tutmak için yoğun ve başarılı bir çaba gösterdiler. Ukrayna Gizli Servisi'nin (SBU) Sağ Sektörden Naziler ve "Azov Taburu" ile birlikte muhaliflere karşı düzenledikleri baskınlardan, işledikleri cinayetlerden tek satırlık haber veya görüntüye yer vermiyorlar. Batı dünyasında Rus düşmanlığını körükleyerek saldırganlıklarına destek yaratmak için gerçekleri tepetaklak ediyorlar.

"60 YILDIR OLMAYAN BİR SAVAŞI BAŞLATTIK!"

Ukrayna Gizli Servis (SBU) ile yakın iş birliği yoluyla devlet erkinde önemli ölçüde güç kazanan faşistler özellikle içişleri bakanlığında kilit noktaların kontör-

Zelenski'nin Yahudi kökeni faşistlerin Ukrayna devletini ele geçirmelerini gizlemenin bir aracı yapıldı. Batılı politikacılar ve medya, Yahudilerin faşist ya da onların hayranı-destekçisi olamayacağını iddia ederek Ukrayna'daki faşistleştirme sürecini üstünü hep kararttılar.

lünü ele geçirdiler.

"Bilgi aldığımızda, SBU'ya iletiyoruz" diyen Nazi Svoboda Partisi C14'ün gençlik örgütünün kurucusu Yevgen Karas, 2017'de Ukrayna'nın en büyük haber portallarından biri olan liga.net ile yaptığı röportajda, SBU ile olan ilişkilerini şöyle anlatıyordu: "Bilgisi varsa, bazen bize aktarıyor. Örneğin, Rusya yanlısı mitingler, 'SBU sadece bizi değil, Azak'ı, Sağ Sektörü de bilgilendiriyor."

"Ulusal-vatansever eğitim projeleri"-ni finanse eden Ukrayna devleti, başkent Kiev'in sokaklarında faşist çetelerin yardımcı polis gücü olarak devriye gezmelerine de göz yumuyordu. Ukrayna'daki faşistlerin devletle olan ilişkilerini 1970'li yıllarda Türk sermaye devletiyle MHP-Ülkü Ocakları arasındaki ilişkiye benzetebiliriz. 1973 seçiminde 3 milletvekiliyle meclise girebilen MHP, 1975'de kurulan 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti'nde başbakan yardımcılığı gibi önemli bir ayrıcalıkla hükümet ortağı yapılarak sokakları faşist teröre teslim edilmişti.

İç istihbarat teşkilatının milliyetçileri kullanıp kullanmadıkları sorusuna, "Sanmıyorum. Belki de SBU'yu kullanan bizleriz?" diye cevaplayan Karas, ayrıca

dönemin Adalet Bakanı ve Halk Cephesi Partisi'nin kurucu ortağı Pavlo Petrenko ve Başsavcı Yuriy Lutsenko ile olan mükemmel temaslarından da övünçle bahsediyor. Kendisinin ve milletin "hiçbir zaman kovuşturulmadığını" söylüyor.

Azınlıkta olan faşist partiler ülkemiz tarihinden de bildiğimiz gibi devletin kararlık dehlizlerinde semirerek hiçbir 'sorumluluk' ve cezai yükümlülük taşımadan cinayetlerini icra ediyorlar. Türkes'in 12 Eylül darbecileri için söylediği "kendimiz içerde fikirlerimiz iktidarda" veciz sözü faşist partilerle devletler arasındaki organik bağın çarpıcı özetidir.

Faşist çeteler suçlarından sorumlu tutulurlarsa, rejim ve NATO'nun kirli savaşları için savaşılan militan güçlerden yoksun kalacaklarını biliyorlar. Neonazi Karas, bu gerçeği şöyle dile getiriyor: "Biz burada sancaktayız çünkü 60 yıldır olmayan bir savaşı başlattık. Batı'nın işini yapan sadece biziz, çünkü öldürmekten zevk alıyoruz." Silah bataklığına çevrilen Ukrayna'da her türlü silahlara sahip olma avantajlarını bir tehdit aracı olarak kullanan Karas, "Bu silah potansiyeliyle bize sorun çıkarmaya çalışan herkesin sorunları olacaktır" diyor.

FAŞİST ÇETELERİN VİTRİN MANKENİ: ZELENSKI

İktidarı elinde tutan faşist grupların üzerini örtmek için vitrin mankeni olarak hizmet eden Zelenski hükümeti, Mayıs 2021'de Ukrayna Parlamentosu tarafından kabul edilen ve diğer şeylerin yanı sıra insanlığa karşı işlenen suçların ve diğer özel savaş suçlarının kapsamlı bir tanımını sağlayan ceza hukuku reformlarını bu iş birliğinden dolayı onaylamadı veya onaylamadı.

Batı dünyasının her yerindeki faşistlerle küresel ağ oluşturulması için çalışan, Ulusal Birlik'in uluslararası sekreteri Olena Semenjaka, 2018 gibi erken bir tarihte, 2014'ten sonraki başarılanlarını "Sadece dört yıl içinde Azov hareketi devlet içinde küçük bir devlete dönüştü" diyerek övünçle açıklıyordu.

2018 yılında Pentagon'a ve silah lobilerine yakınlığıyla bilinen Atlantik Konseyi'nin, "daha ziyade devletin şiddet içeren gruplara karşı koyma, onların cezasız kalmasına son verme konusundaki isteksizliği veya yetersizliği"nin silahların kullanımı üzerindeki devlet tekeli zorladığına dair yaptığı eleştirisi de "Azov

Hareketi'nin devlet içinde küçük bir devlete dönüştüğü"nü teyit ediyordu.

Zelenski'nin Yahudi kökeni faşistlerin Ukrayna devletini ele geçirmelerini gizlemenin bir aracı yapıldı. Batılı politikacılar ve medya, Yahudilerin faşist ya da onların hayranı-destekçisi olamayacağını iddia ederek Ukrayna'daki faşistleştirme sürecini üstünü hep kararttılar. İsraili tarihçi Zeev Sternhell, 2000 yılındaki bir röportajda, "İtalya'da, görece konuşursak, Yahudi olmayanlardan çok daha fazla Yahudi faşist vardı" diyordu. Mussolini'nin bir zamanlar Yahudi hakları arasında sayıldığını hatırlatarak, İsrail sağında "Duce"nin birçok Yahudi hayranının olduğunu da vurgu yapıyordu.

Rusya yanlısı aktivistler için ödül koynan ve devasa bir medya kampanyasıyla Zelenski'yi iktidara taşıyan, 2014 yılında "Azov" alayının oluşturulmasını finanse eden Ukraynalı oligark Igor Kolomoiskyj de Yahudi kökenlidir ve Ukrayna faşist hareketinin sempaticisi olarak bilinir. Meydan darbesinde Viktor Yanukoviç'e yönelik darbeyi destekleyen "Yahudi Yüzler" birliğinin eski komutanı ve "Azov"un kurucularından Natan Khazin de Hitler işbirlikçisi Stepan Bander'in takipçisidir.

Faşist partiler toplumun en güçsüz, en zayıf ve ezilen sınıf ve azınlıklarını öncelikle kendisine hedef yaparak toplumun ulusal ve dinsel çoğunluğu içerisinde kendisine bir taban oluşturmaya çalışırlar. Bu durum azınlıklar içerisinde de faşist partilerin destekçileri ve tetikçilerinin olacağı gerçeğini değiştirmiyor. Türkiye'de de Kürt seçmenin MHP'ye oy

verdiğini ve hatta tetikçi olarak kullanıldığını da vurgulayalım.

ANTI-FAŞİSTLERE KARŞI SÜREK AVI VE İTİBAR SAVAŞI!

Ukrayna Yahudi Komitesi direktörü Eduard Dolinski, Avrupa Yahudi Derneği'nde 2020'de yaptığı bir konuşmada, "Son beş yılda anti-Semitizm'de inanılmaz bir artış olduğu"nu söylüyordu. Zelenski'nin, Ukrayna toplumunda Yahudilere yönelik şiddetli bir nefretin olduğu gerçeğini görmezlikten gelerek teşvik etmesini de sert bir dille eleştirerek, "Hükümetimiz milliyetçi grupları Nazi işbirlikçilerini, toplu katilleri ve Yahudi katillerini yüceltmeyi teşvik ediyor" diyordu.

Nazi Almanya'sının Sovyetler Birliği'ni işgali sırasında insanlığa karşı işlenen suçlardan sorumlu Ukraynalı faşistler için dikilen yüzlerce anıta dikkat çekerek, Örneğin Kiev yakınlarındaki Babın Yar'da (1941'de Ukraynalı Nazilerin, Hitlerin ordusuyla birlikte 33 bin Yahudi'yi toplu olarak katlettikleri yer), Holokost anıtlarına saygısızlık edilerek hemen hemen her gün Yahudi aleyhtarı olayların yaşandığına vurgu yaparak...

Ukrayna Federal Yurttaşlık Eğitimi Ajansı'nın (BPP), "çok yönlü" ve "çok boyutlu" faşist hareketin Avrupa ile bağları olduğu konusunda yaptığı uyarıların da bir karşılığı olmuyordu.

Anti-faşist duruşundan dolayı faşistlerin hedefi yapılan Doinski'ye karşı 2021'de yaygın bir itibar suikastı savaşı

başlatıldı. "Ukrayna'ya karşı saldırı eylemlerine katıldığı" yalanı ve "Ukrayna'da Ulusal Sosyalizm ve Yahudi düşmanlığı" hakkında spekülasyon, güvenilmez bilgiler yaydığı iftiralara eşliğinde Myrotvoret's web sitesi üzerinden azgın bir teşhir kampanyası başlatıldı.

Myrotvoret's web sitesi, 2014 yılında Lugansk valisi ve daha sonra Geçici İşgal Altındaki Toprakların Yeniden Entegrasyonundan Sorumlu Bakan Yardımcısı olan George Tuka tarafından kuruldu. Myrotvoret's web sitesi, başlıca uğraş alanı olarak itibar suikastı yapmayı kendisine iş edindi.

AKP-Fetocu iş birliğinden yabancı olmadığına itibar suikastlarını, karalama kampanyalarını onlar da bilgisayar korsanlığı, telefon dinlemeleri gibi yasadışı yollarla elde ettikleri bilgileri çarpıtıp dolaşıma sokarak gazetecileri, muhalif politikacı ve kamuya mal olmuş şahsiyetleri "Ukrayna'nın düşmanı" ilan ederek faşist odakların şiddetinin hedefi yaptılar.

Sürdürülen süreklilik, bugün 'liberal demokrasi' yalanıyla faşistlerin destekçisi olan batılı emperyalist kurumları bile rahatsız etmeye başladı.

AGİT üzerinden bu durumu eleştirerek buna son verilmesi çağrısı yapmak zorunda kaldılar. Gazetecileri Koruma Komitesi gibi basın özgürlüğünü koruyan uluslararası kuruluşlar, hükümeti eleştiren medya temsilcileri ve muhalif kişilerin yaşamları hakkında 'büyük endişelerini' dile getirerek buna son verilmesi çağrısında bulundular.

Batı emperyalist blokunun Ukrayna'da Rusya'ya karşı sürdürdükleri hegemonya savaşında 'liberal demokrasi' kisvesi altında destekledikleri işte bunlardır, Neonazi faşist çetelerdir.

"Almanya, diğer AB ve NATO ülkeleri, Yad Vashem'de ve Auschwitz Anıtı'nda, dünya basınının gözleri önünde büyük jestlerle kınadıkları aynı cani faşizmi yıllardır finanse ediyor ve silahlandırıyorlar. Buna ancak neoliberal ideolojiyi benimsemiş ve onun doğası hakkındaki temel kavrayışı unutmuş olanları şaşırtabilir.

Brecht'in "Gerçeği yazmanın beş zorluğu"nda dediği gibi, faşizm, "en çıplak, en küstah, en baskıcı ve en aldatıcı kapitalizmdir"...

Almanya, diğer AB ve NATO ülkeleri. Sağ Sektör, Azak ve onların Kiev hükümetindeki suç ortaklarının, "sosyalist solu" ve Ukrayna'da Sovyetler Birliği'nden geriye kalanları yok etmek için uzun zamandır istenen bir arzuyla yerine getirmelerine çok değer veriyorlar.

Rheinmetall ve İkinci Dünya Savaşı'ndan çok para kazanan ve Moskova'ya karşı topyekün ve nihai bir savaştan başka bir şeyin özlemine çekmeyen diğer şirketler...

"Özgürlük savaşçıları" olarak yüceltilen Ukraynalı Nazileri mükemmel bir şekilde estete ediyorlar. Çöküşün fetişizmini hiç kimse, bir zamanlar Himmler'in «ırksal savaşçıları» ile birlikte Kara Güneş'e tapanların siyasi torunlarından daha etkileyici bir şekilde kutlayamaz. *

* Kaynak: jungewelt.de, hintergrund.de

Amerika Zirvesi: Emperyalist küstahlık!

Katılımcı listesi üzerinde haftalarca süren bir krizden sonra, Amerikan Devletleri Örgütü'nün (OAS) 9. Zirvesi 6 Haziran günü Los Angeles'ta başladı. 6-10 Haziran tarihleri arasında düzenlenen zirveye, ABD bir kez daha ev sahipliği yapıyor. Ev sahibi ülke olma ayrıcalığını kötüye kullanan ve boyun eğdiremediği ülkelere karşı düşmanca tutumunu sürdüren ABD, davetliler listesi tartışmasını-kavgasını zirvenin odak noktası haline getirdi. Haftalarca zirveden çok, zirveye kimlerin davet edilip edilmeyeceği tartışıldı. Sonunda ABD, Küba, Venezuela ve Nikaragua'yı zirveye davet etmedi. Bölgedeki çok sayıda ülkenin Biden hükümetinin bu "ayrımcı ve kabul edilemez" tavrını değiştirmeye yönelik meşru talepleri ise karşılık görmedi.

Birçok ülke, Joe Biden'ın ayrımcı ve düşmanca tutumunu çirkin bir başlangıç olarak nitelendirdi ve Amerika küstahlığı olarak mahkum etti. Meksika, Hon-

duras, El Salvador, Guatemala, Bolivya, Uruguay ve iki küçük Karayip ülkesinin devlet ve hükümet başkanları, zirvede dışlanan ülkelerle dayanışmalarını ilan etti ve zirveye katılmayacaklarını açıkladı. ABD'nin, bölge hükümetlerini zirveye katılmayacakları kararından caydırmak için yoğun çabalar içine girdiği belirtiliyor. Bunlar arasında baskı, şantaj, tehditler ve kirli oyunlar olduğu söyleniyor ve standart emperyalizm uygulamaları olarak teşhir ediliyor. Bu gelişmeler üzerine Küba şu açıklamayı yaptı:

"Herkesin eşit katılımını taahhüt eden sayısız hükümetin onurlu, cesur ve meşru duruşunu takdir ediyor ve saygı duyuyor."

ABD'nin kirli çabalarına rağmen, "bölge ülkelerinin samimi ve kendiliğinden dayanışması", bölge halklarının duygularını yansıttığı gibi, bölgede özellikle de Küba'ya verilen desteğin hafife alındığını göstermektedir. Ancak davet

süreci tartışması ABD'ye tokat gibi oldu. Zirveye katılmayı reddeden ülkelerin tutumu, Biden yönetiminin fiyaskosu-hedizmeti ve "arka bahçenin" kaybedilmesi olarak yorumlandı. Meksika Devlet Başkanı Andrés Manuel López Obrador, "yüzyıllardır" devam eden "dışlama" politikasını protesto etmeye "öncülük" etti. "Bölgemizin ihtiyacı olan dışlama değil iş birliği ve dayanışma, kibir değil saygı, boyun eğme değil egemenlik ve kendi kaderini tayin hakkıdır" düşüncesi, zirveye katılmayı reddeden ülkelerin ortak fikridir.

10 Haziran gününe kadar devam edecek olan Amerika Zirvesi'nde Kuzey, Orta, Güney Amerika ve Karayipler'den devlet ve hükümet başkanları, ekonomik iş birliği, korona salgınıyla mücadele, göç, enerji güvenliği, tedarik zincirlerinin iyileştirilmesi, gıda güvenliği ve iklim değişikliği gibi sorunları görüşmek üzere buluşuyor. Fakat, Meksika'nın eski

dışişleri bakanı Jorge Castañeda'nın, "Biden, Latin Amerika'daki önemli meseleleri ele almak için... Bölgedeki sorunları gerçekten önemseyeceğini ve bunun sadece ABD çıkarlarıyla ilgili olmadığını göstermesi gerekiyor" biçimindeki uyarıları, ABD'nin söz konusu zirveyi kirli çıkarları doğrultusunda kullanma yoluna gideceğinin ifadesidir.

Ne var ki ABD, politikalarını eskisi gibi Latin Amerika ve Karayipler hükümetlerine dayatmadığı gibi, Çin de bölgede yükselen bir güçtür. Brezilya, Şili ve Peru gibi birçok ülkede Çin, en önemli ticaret ortağı olarak ABD'nin yerini almıştır. Çin büyük çapta hammadde satın alıyor, altyapıya yatırım yapıyor ve büyük ölçekli projeleri finanse ediyor. Yatırımlar ve ticaret girişimleriyle Latin Amerika'da giderek daha fazla yer alıyor. ABD artık bölgedeki tek süper güç değil. Çin, birçok ülke için en önemli ortak haline geldi.

Askerlik karşıtlığından üniformalı askerliğe!

Alman Ordusu (Bundeswehr) geçmişte askerlik karşıtı olan kadın ve erkeklere silahlı eğitim verildiğini açıkladı.

Sivil hayatta öğretmen, zanaatkar, avukat ve mühendis olan geçmişin "vicdani retçileri" neden bugün 'gönüllü' olarak silahlı eğitim alıyorlar?

Ukrayna üzerinden ABD, AB, NATO ve Rusya arasında 2 ayı aşkın bir süredir süren emperyalist savaş, sermayenin ırkçılığı ve milliyetçiliği tetiklemesinin önünü de açtı.

Öyle ki, dünün "vicdani retçileri" adeta bugünün üniformalı askerleri olmak için sıraya girmiş bulunuyorlar.

Almanya Hitlervari savaş makinasını yeniden harekete geçirmek için Ukrayna savaşı üzerinden ortaya çıkan bu iklimi bir olanağa çevirdi ve muazzam bir şekilde değerlendiriyor.

Alman ordusuna önce 100 milyar euroluk ek bir ödenek ayrıldı. Parlametoda sağcısıyla "solcu"suyla bu 'ek ödenek'e el kaldırıldı. Savaş bütçesinin onaylanmasının ardından, orduya tetik çekecek ek el aranmaya başlandı.

DÜNÜN "VICDANI RETÇİL" "ERİ" BUGÜNÜN TETİKÇİLERİ

Çok geçmeden Alman ordusu Bundeswehr'e ek ödenekten sonra "ek tetikçiler" de bulundu.

Dünün "vicdani retçileri" bugünün tetikçileri oluverdiler.

Ve hem de "gönüllü" olarak.

Yaşları 20 ila 54 arasında değişen bu yeni "tetikçiler" sivil hayatta öğretmen, zanaatkar, mühendis ve memurlar...

Almanya Savunma Bakanlığı "ilk etapta silahlı eğitim alan 572 erkek ve kadından 422'sinin orduda kalmaya karar verdiğini" açıkladı.

SAVAŞ BÜTÇESİ

Ukrayna üzerinden süren emperyalist savaşı Almanya fırsata çeviriyor. Dünün "tartışmalı", "kesin olmaz" denilen konuları, birbiri ardına yürürlüğe konuluyor.

Alman ordusunun on yıl içinde "Avrupa'nın en etkili ve en donanımlı ordusuna" dönüştürüleceği ilan ediliyor. Hükümeti, muhalefeti, sendika bürokratları hepsi bir ağızdan "tehdit altındayız" diyerek savaş bütçesine el kaldırıyorlar.

2022 yılı için öngörülen 50,3 milyar euro tutarındaki "Savunma Bütçesi", 71,4 milyar euroya çıkarılacak ve bunun üzerine 100 milyar euroluk "ek fon" gelecek. Toplamında 2022 yılı içinde silahlanmaya 171,4 milyar euro ayrılmış oluyor. Bazı askeri çevreler şimdiden bu miktarın artabileceğini söylüyorlar.

SAVAŞ ŞAKŞAKÇISI SENDİKA BÜROKRASİSİ

Sendika bürokratlarının bu savaşa ve savaş bütçesine açıktan destek vermele-

ri, geçtik birinci ve ikinci dünya savaşlarındaki tutumlarını, 1999'da NATO'nun Yugoslavya'yı bölüp parçalamasıyla sonuçlanan savaşa, DGB ve IG Metal'in açıktan destek vermelerini yeniden hatırlamamıza vesile oluyor.

Savaşa ayrılan devasa bütçelerin faturası işçi ve emekçilere kesiliyor. Sendika bürokratları, kendi lüks yaşamlarından hiç ama hiç feragat etmeden, işçi sınıfı ve emekçilere daha fazla "kemer sıkma" tavsiyesinde bulunurken şunları söylüyorlar:

"Olağanüstü bir süreçten geçiyoruz. Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız."

İşçi sınıfının temel mücadele örgütleri olan sendikaların tepesine çöreklenmiş bürokratik kast bertaraf edilmeden, işçi sınıfının kendi emeğine sahip çıkma mücadelesi de dahil, emperyalist savaşlara karşı harekete geçmesi mümkün görünmüyor. Bu, sadece geçmişte yaşananlar üzerinden değil, bugün Ukrayna üzerinden cereyan eden emperyalist savaşta da çok net bir şekilde yaşanıyor.

Bu nedenle, emperyalist savaş bütçelerine ve savaşa karşı mücadele, uzlaşmacı, ihanetçi, işbirlikçi sendika bürokrasisine karşı mücadeleden ayrı ele alınmamalıdır:

"Sendikal bürokrasi sadece işbirlikçi ya da ihanetçi, uzlaşmacı veya mücadele kaçkını bir politik çizgi değildir. Tüm bu anlayışlara da yön veren bir maddi zemin vardır. Tüyük işleyişi ve temayüller üzerinden güvence altına alınan ve düzen tarafından bahşedilmiş olan maddi-manevi ayrıcalıklar bu maddi zeminin kendisidir.

İşyeri temsilcilerine kadar yayılmaya çalışılan bu zemin, ihanetçi-işbirlikçisinden uzlaşmacısına, hatta kimi devrimci-demokratına kadar geniş bir yelpazeyi aynı çark içerisinde birleştirebilmektedir. Bu zemin kurutulmadan sendikal bürokrasinin beli bükülemez. Ve kendi içinde iddiası ne olursa olsun, bu zemini reddetmeyen hiçbir anlayış bürokratik çarkın dışına çıkamaz." (tkip.org)

Düsseldorf'ta ilk olarak Ekim 2021'de "Beats and Revolution" adlı bir festivali düzenlendi. Anti-ırkçı örgütü Rise up for Justice Düsseldorf, Revolutionärer Jugendbund Düsseldorf ve See red, 11 Haziran günü ikinci bir festival düzenliyor. Festival Düsseldorf'un göçmen kökenli insanların yoğun olduğu Oberbilk semtinde gerçekleştirilecek. Geçen yıl, bir aylık bir ön çalışma ile 200 kişinin katılımıyla başarılı ve coşkulu bir etkinlik

Düsseldorf'ta devrimci gençlik festivali

gerçekleşmişti. Bu yıl, daha kitlesel katılımı bir festivali gerçekleştirmek için hazırlıklara erken bir tarihte başlandı. Afiş ve bildiri, sosyal medya, yerel inisiyatifler ve sanatçı kanalları üzerinden yoğun bir tanıtım faaliyeti yürütüldü.

Ağırlıklı olarak gençliğe yönelik olan

program çok dilli gruplar ve sanatçılardan oluşuyor. Festival programı, Almanca, İngilizce ve Farsça politik rap'tan Türkçe ve Kürtçe müziğe kadar enternasyonel bir içeriğe sahip. Aynı zamanda mülteci olan sanatçılar festivalde sahne alacak. Festival alanını zenginleştiren

ise yemek ve içecek stantları yanı sıra yerel inisiyatiflerin, derneklerin, ilerici ve devrimci örgütlerin kurduğu stantlar olacak. Etkinliğin düzenleyicileri bu yılki festivalin özellikle savaşa, ırkçılığa, polis şiddetine ve yoksulluğa karşı olacağını ifade ediyorlar.

Yer: Sonnenpark (Ellerstr. U-Bahn durağı), 40227 Düsseldorf

Saat: 15.00-22.00

KIZIL BAYRAK / DÜSSELDORF

Pressan işçileriyle enternasyonal dayanışmaya!

Pressan'da mücadeleci sendika TOMİS'e üye oldukları için işten atılan sendika ve fabrika temsilcisi arkadaşlarımızın ilgiyle izlediğimiz fabrika önü direnişleriyle çok yönlü dayanışma içerisinde olduğumuzu öncelikle bildirmek isteriz.

Kapitalistler, onların MESS gibi örgütleri ve sermaye devleti de işçi sınıfının sınıfsal çıkarları için örgütlenip bir araya gelerek hakları ve onurları için mücadele vermelerinden korkuyorlar. Onların modern köle olarak kalmasını istiyorlar.

İşçilerin öz örgütleri olan, ödedikleri aidatlarla grevlerin finanse edilmesi için oluşturulan fonları gasp ederek kendi sefil çıkarları için fütursuzca kullanan sendika bürokratları da işçilerin mücadelesinden korkuyorlar. Zira saltanatlarının sürmesinin güvencesini kapitalist sitemin devamında görüyorlar.

Siz işçi arkadaşlarımızın yaptığı açıklamada, "Ustalar, müdürler işçi arkadaşlarımızı odalarına çağırarak 'e-devlet' şifrelerini almakta, işçi arkadaşlarımızı işten atmakla tehdit ederek zorla sarı sendika Türk Metal'e üye yapmaktadır" biçimindeki vurgunuz, işçilerin mücadele örgütleri olması gereken sendikaların, bu düşkünler tayfası tarafından ne hale getirildiğini çıplak olarak gösteriyor.

Elbette "Pressan patronu (ekleyelim ki, onlarla birlikte hareket eden TM de!) açık bir şekilde anayasaya ve yasalara aykırı hareket etmekte, suç işlemektedir." Kendileri için örgütlenmeyi bir hak olarak görenler, işçilerin ve emekçilerin örgütlenmesini kendilerine bir tehdit olarak görüyorlar. Onun için örgütlenmeyi daha filiz halindeyken hoyratça yok etmeye çalışıyorlar. Haksızlığın olduğu yerde örgütlenme arayışları da mücadele de bitmez! Öz deneylerinden öğrenen işçiler örgütlenmenin yeni yollarını da bulurlar. Çabaları beyhudedir!

En ağır koşullar altında çalışmasına

rağmen insanca bir yaşam hakkı elde edemeyen, hayatta kalmak için her zorluğa katlanan işçiler, kapitalistlerin, sarı sendika şeflerinin ve onların hükümetlerinin çok yönlü ablukasını parçalama kavgasının meşakkatine katlanmasını da bilecektir.

Kapitalistler için servet, çalışanlar için ise açlık ve sefalet üretmekten başka bir işlevi olmayan bu sömürü düzenini hakları ve çocuklarının gelecekleri için kendi kaderlerini kendi ellerine almasını öğrenen işçilerin örgütlü mücadelesiyle mutlaka yıkılacaktır.

Pressan direnişçisi arkadaşlar! Sizle-

rin haklı ve onurlu mücadelenizin sesi ni Pressan'ın üretim yaptığı ve merkezi Stuttgart'ta bulunan Mercedes ve Porsche'nin yanı sıra Bosch ve Mahle gibi kapitalist tekellerde alın teri döken, tanımasanız da üretim bantlarında, makina başlarında aynı malları üreten işçilere taşıyacağız.

Sağlayacağımız mali desteği kavganızda biz de varız diyebilmek için sizlere iletacağız.

Yaşasın işçi sınıfının uluslararası dayanışması!

BİR-KAR STUTTGART
7 HAZİRAN 2022

BİR-KAR direnişlerle dayanışmayı yükseltiyor!

ları uğursuz rol hakkında fikir vermektedir. İşçi sınıfının bunlardan bir beklentisi kalmamıştır. Dolayısıyla yerlisi ve göçmeniyle devrimci güçler tarafından yürütülecek taban çalışmasının önemi daha da artmıştır.

İşçi Komisyonu toplantısında, sınıfın en başat sorunları olan düşük ücretler, taşeronlaştırma, ucuz göçmen işgücünün arttırılması, yoğunlaşan sömürü, emperyalist savaş, artan militarizm ve silahlanma yarışı üzerine de tartışmalar yürütüldü. Tartışmalar neticesinde, düşük ücretler ve artan yoksullaşmaya değinen, sendika bürokrasisi, artan militarizm ile silahlanma yarışını teşhir eden; emekçileri fiili-meşru mücadeleyi yükseltmeye çağırın ve kimi acil talepleri formüle eden bir bildiri hazırlama kararı alındı. Yine süreçte yerellerde ge-

lişecek grev ve eylemlere katılma kararına varıldı.

Toplantının bir diğer temel gündemi ise, Türkiye'de başta Pressan olmak üzere çeşitli yerlerde süren işçi direnişleriydi. Türkiye'nin mevcut tablosunda işçi direnişlerinin bugünün ve geleceğin sınıfsal ve toplumsal mücadelelerini örmeye ve şekillendirmede oynadığı belirleyici role işaret edilerek, gündeme gelen her direnişin kazanımla sonuçlanmasında örülecek dayanışmanın çok önemli olduğu belirtildi.

Bu gündem üzerine yürütülen tartışmaların neticesinde ise, Türkiye'deki işçi direnişleriyle daha ileriden bir dayanışmanın örülmesi için var olan çabaların daha da yoğunlaştırıp yaygınlaştırılması gerektiği belirtildi. Bu doğrultuda alınan kararlar şöyle:

- Direnişlerin sesi buradaki ilerici, devrimci, sol kurumlar ile sendikalara ulaştırılacak. Bu çerçevede bizzat işçilerin veya temsilci sendikaların yaptığı açıklamalar yerel dillere çevrilerek, mail adreslerine iletilecek. Ayrıca BİR-KAR da çeşitli açıklamalarla bunu destekleyecek.

- Direnişlerin gündeme geldiği işletmelerin üretim yaptığı çeşitli tekellerin buradaki temsilcilikleri önünde dayanışma amaçlı çeşitli eylemlerin yapılacaktır.

- İşçi direnişleriyle maddi dayanışmayı tüm yerelleri kapsayacak şekilde genişletmek, uzun vadede, BİR-KAR'ın örgütlü olduğu tüm ülke ve yerellerde, mütevazı katkılarla da olsa, sürekliliği olan bir "direniş fonu" oluşturma yönünde bir tavsiye kararı alındı.

Verimli tartışmaların yapıldığı toplantıda alınan kararlar doğrultusunda mücadeleyi yükseltmeye ve çabalarımızı yoğunlaştırmaya devam edeceğiz.

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

BİR-KAR İşçi Komisyonu yaz tatili öncesi yaptığı toplantıda, Almanya'da başta çelik ve kimya olmak üzere çeşitli işkollarında yakın zamanda gündeme gelecek olan TİS süreçleri ile Türkiye'deki çeşitli işçi direnişleri gündemli bir toplantı gerçekleştirdi.

TİS süreçleri ile ilgili gündemde, sendika bürokrasisinin on yıllardan beri sürdürdüğü sermaye işbirlikçisi tutumunu Ukrayna savaşıyla birlikte bir üst boyuta çıkararak savaş, militarizm ve silahlanmaya destek vermeye kadar vardığı belirtildi.

Sendika bürokrasisi önümüzdeki TİS süreçlerinde de bu yeni pozisyona ve role uygun davranacaktır. İşçilerin en azından enflasyon oranında zam talebine karşılık, bürokratların şimdiden enflasyonun hükümetin yetki ve sorumluluk alanında bir mesele olduğu, dolayısıyla TİS süreçlerinde enflasyon oranında zam talep etmenin söz konusu olmadığı yönlü açıklamaları, oynayacak-

Novares'te birliğimizi güçlendirelim!

Sevgili Novares işçisi kardeşler, işçi sınıfına düşük ücretler, baskı ve mobbing, kölece çalışma ve yaşam koşulları dayatılıyor. Milyonların çalışma hakkı elinden alınıyor. Kazanılmış hakları gasp ediliyor. Milyonları bulan işsizlik, çalışanlar üzerinde bir sopa olarak kullanılıyor.

Pandemi ve krizin tüm ağırlığı üzerine yıkılan işçi, emekçiler, gençler geçinemiyor. Sosyal, kültürel faaliyetleri bir yana bırakalım, en temel ihtiyaçlara; barınma, eğitim, sağlık, ulaşım, elektrik-su, mutfak masraflarına dahi güç yetirilemiyor. Ekonomik ağırlığın yanında ülkede baskı ve keyfi yasaklar, en temel demokratik hakların engellenmesi, basına yönelik sansür süregidiyor.

Kapitalizmin dayattığı bu insanlık dışı tabloya karşı ise ülkenin dört bir yanda işçiler tepkilerini grevlerle, direnişlerle, eylemlerle ortaya koyma çalışıyor. Neşe Plastik'te grev çadırı kuruluyor. Asen Metal'de sendikalaşma düşmanlığına karşı mücadele yükseliyor. Patronu MESS üyesi olan Pressan fabrikasında TOMİS'e üye olan işçiler, sınıfın örgütlenmesine tahammül edemeyenlere direnişle yanıt veriyor. Pandemiye ücretsiz izin saldırisını Sinbo'da boşa düşüren TOMİS üyesi işçiler, sendika düşmanlığına, işten atmalara karşı Sinbo önünde direniyor. Acarsoy Tekstil'in kadın işçileri sendikal haklarına sahip çıkıyor. İşten atılan DİSK/Enerji-Sen üyesi işçiler eylemlerine devam ediyor. Yemeksepeti çalışanı Doğu

Yılmaz kölece çalışma sistemine karşı mücadele veriyor...

İşçi sınıfının örgütlenme, daha iyi ücret ve çalışma koşulları talebiyle mücadeleleri pek çok şehirde sürüyor ve yeni yeni direnişler ortaya çıkıyor. Sizler de daha iyi bir ücret için aylardır TİS masasında, fabrikada yaptığınız eylemlerle mücadele ettiniz.

BİRLEŞE BİRLEŞE KAZANACAĞIZ!

En temel hakların dahi sermaye sınıfı ve devlet kuvvetiyle gasp edildiği, var olan sınırlı yasal hakların fiili olarak tanınmadığı bir süreçte bizler nasıl kazanabiliriz? Nereden güç alabiliriz?

1-Sermaye sınıfı fiili olarak kazanılmış haklara saldırırken, işçi sınıfını engellerken bugün grevler sadece toplu sözleşme uyuşmazlıklarındaki yasal sürelerle sıkıştırılmış durumdadır. Grev, üreten işçi sınıfının sermayenin karşısında en etkili silahiyken kullanılamamakta, olduğu kadarıyla da sınırlandırılmaktadır. İşçi sınıfı yasal engellere takıldığı, gücünü meşruluğundan almadığı müddetçe kazanımları da geçici, sınırlı olacaktır. Kazanım elde edebilmek, sınıf bilincinin sürekli olarak geliştirilmesi ve fabrika temelinde, giderek sanayide ve ülkedeki örgütlülüğü güçlendirmekle mümkündür.

2-Daha iyi bir ücret talebi bugün sadece Novares işçileri için değil, tüm işçi

sınıfı için ihtiyaçtır. Kapitalizm koşullarında ücret için ortaya konan her talep enflasyon koşullarında hızlıca erimektedir. Kaşıkla verilen kepçeyle alınmaktadır. İşçi sınıfının tüm üyeleri için insanca yaşamaya yeten ücret mücadelesi her daim yükseltilmelidir.

3- Gerçek anlamda kazanmak için Novares işçilerinin birliğinin güçlenmesini sağlamak gerekir. Aynı zamanda bugün bir çok yerde süren grev ve direnişlerle sınıf dayanışması ile sermayenin karşısında işçilerin gücü büyütülmelidir.

Ülkede süregiden direnişlerin birleştirilmesi, ortak bir mücadele hattı çıkarılması, sınıf bölüklerinin kaynaşması sınıf mücadelesini geliştirir ve bu karşılıklı birbirini besler. Kazanmanın bir yolu da birleşmekten geçmektedir.

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin öngünlerinde bir mücadele sürecinden geçtiniz. 15-16 Haziran'dan her gün yeniden öğrenmesini bilelim. Fabrikalarda, sanayi havzalarında, ülkede işçi sınıfının kazanması için çözüm birlikte ve önüne çıkan tüm engellere karşı fiili-meşru mücadele hattında yol yürümektedir.

Tis tamamlandı diyerek bir kenara çekilmeden haklarımız ve geleceğimiz için "mücadeleye devam" diyerek Novares işçilerinin birliğini güçlendirmeye devam edelim.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Tuzla Serbest Sanayi Bölgesi'nde, Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube'de örgütlü olan MATA Otomotiv'de toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine arabulucu dönemine girildi.

İşçiler 2 yıllık sözleşmede diretirken, MATA patronu, 3 yıllık sözleşme dayatmasını sürdürüyor.

Ayrıca yönetim ücret konusunda da istenen oranı kabul etmiyor. İşçilerin taleplerini kabul etmeyen MATA yönetimi, TİS'i kendi istediği gibi bağtılamak için içeride baskı ve mobbingi arttırmış bulunuyor.

İŞÇİLERE TEHDİT MESAJLARI

MATA yönetimi, attığı mesajlarla işçilere psikolojik baskı uyguluyor, tehdit ediyor.

MATA Otomotiv'de patron baskısı artıyor!

Böylece işçileri bölüp parçalamaya çalışıyor.

İşçilere gönderilen mesajlarda ülkenin içinden geçilen zor süreçlerinden söz ederek, bu şartlarda en iyi ücret teklifini verdiklerini ve sözleşmenin 3 yıl olmasının ücretlerde dezavantajlı bir durum yaratmadığını iddia ederek isteklerini işçilere dayatıyorlar.

Bu isteklerinin kabul edilmemesi durumunda ise, fabrikayı kapatarak Çin'de, Slovakya'da üretime devam etme kararı alacaklarını ilan ediyorlar.

Ayrıca işsizlik sopasını da sallayarak sorumluluğun kendilerinde olmadığını ifade ediyorlar.

ÖLÜMÜ GÖSTERİP SİTMAYA RAZI ETME...

Fabrikayı kapatacağını iddia edip işçilerin gözünü işsizlikle korkutmaya çalışan MATA yönetimi, tüm bunlardan sonra da işçilere işine sahip çıkma telkininde bulunuyor. İşçiler arasında bölünme yaratmak için sendikayla sözleşme imzalanıp-imzalanmadığına bakmadan "nihai" dedikleri teklifi kabul edenlere söz verilen ödemelerin yapacağını söylüyor.

İŞÇİLERE AÇIK TEHDİT!

İşçilere art arda çekilen mesajlarda

sendikaya, sendika temsilcilerine dair de madde madde açıklamalar yapan MATA patronu, işçilerde savunmasız bir ruh hali oluşturmaya çalışıyor. Sendikanın, temsilcilerin hiçbir şekilde yönetimden üstün olmadığını, maaşın kendileri tarafından sağlandığını vurguluyor. TİS taleplerinde ısrar edenleri karalamayan ve onların işine sahip çıkanlara baskı kurduklarını iddia eden yönetim, bu kişileri suç işlemekle ve işten kovmakla tehdit ediyor.

Yönetimin aleni baskı ve tehditlerini içeren mesaj ve açıklamalar ile birlikte amirler ve ustabaşlar da içeride mobbingi arttırmış durumdadır. MATA yönetimi kendi isteği gibi bir toplu iş sözleşmesi bağtılamak için zorbalıkla davranıyor.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Sefalet derinleşirken yeni milyoner sayısı arttı

Kapitalizmin derinleşen krizi, Erdoğan rejiminin sermayenin büyümesini esas alan ekonomi politikaları ile birlikte işçi ve emekçilerin yoksullaşmasını hızlandırıyor. Milyonların açlıkla karşı karşıya kaldığını kapitalist devletlerin raporları bile gizleyemezken, Erdoğan "açlık falan yok!" zırvaları ile gerçeklerin üstünü kapatmaya çalışıyor.

BM Dünya Gıda Programı'nın verilerine göre, 82,3 milyon nüfuslu Türkiye'nin 14,8 milyonu yeterli gıda tüketemiyor. 5 yaş altı çocukların yüzde 1,7'si "akut yetersiz beslenme", yüzde 6'sının ise "kronik yetersiz beslenme" sorunu yaşıyor.

DISK'in "Asgari Ücret Gerçeği-2022" başlıklı raporuna göre ise Türkiye'de 10 milyon kişi asgari ücretle çalışıyor. Rapor; 3 milyon 400 bin işçinin asgari ücretin altında bir ücretle çalıştığını ve bin 500 liradan daha az ücretle çalışan işçi sayısının da 1 milyon 700 bin olduğunu ortaya koyuyor.

Gelir dağılımındaki adaletsizlik Saray'ın aparatı TÜİK'in verilerinde de açıkça görülüyor. TÜİK'in geçtiğimiz ay yayınlanan Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması 2021 yılı sonuçlarına göre, nüfusun en yüksek gelire sahip %20'sinin toplam gelirden aldığı pay %46,7 iken,

en düşük gelire sahip olanların %20'sinin toplam gelirden aldığı pay yalnızca 6,1.

Pelin Ünker'in DW Türkçe'de yer alan haberine göre ekonomik sorunların arttığı son beş ayda Türkiye 89 bine yakın yeni milyoner kazanırken, milyonerlerin toplam serveti 3,9 trilyon liraya ulaştı.

VERİLER BAKAN NEBATİ'Yİ TEYİT EDİYOR

Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati, kurlardaki ve enflasyondaki artışa rağmen neden faiz artırımına gitmediklerine ilişkin, "bu sistemde dar gelirli-ler hariç ihracatçılar kâr ediyor" demişti.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun (BDDK) verileri, bu sistemden dar gelirli-ler hariç kazananlar olduğuna işaret ederek Nebati'nin sözlerini teyit ediyor. Veriler, düşük faiz yüksek kur politikasına dayanan ve "Yeni Ekonomi Modeli" olarak adlandırılan sistemde, banka hesaplarında 1 milyon lira ve üzerinde mevduatı olan kişi sayısının ve bu kişilerin toplam mevduatının arttığını gösteriyor.

MİLYONER SAYISI 600 BİNİ GEÇTİ

BDDK'ye göre hesabında 1 milyon TL ve üzeri mevduat olan mudi sayısı Kasım

2021'den Nisan ayına dek geçen beş aylık süreçte 511 bin 405 kişiden 600 bin 118'e çıktı. Buna göre yüksek enflasyon döneminde 88 bin 713 kişi daha milyoner oldu. Milyoner sayısı beş ayda yüzde 17 arttı.

Hesabında 1 milyon TL ve üzeri mevduat olanların serveti ise Kasım 2021'deki 3 trilyon 246 milyar 796 milyon TL'den 3 trilyon 896 milyar 209 milyon TL'ye çıktı. Buna göre beş ayda milyonerlerin serveti 649 milyar 413 milyon TL arttı. Öyle ki servet artışı yüzde 20 oldu. Milyonerlerin ortalama mevduatı ise aynı dönemde 6 milyon 349 bin liradan 6 milyon 492 bin liraya çıktı. Milyonerlerin 545 bin 477'sini yurtiçi yerleşikler, 54 bin 641 bini yurtdışı yerleşikler oluşturdu. Yurtdışında yerleşik milyonerlerin mevduatlarının 1 trilyon 533 milyar lirası yerel para cinsi, 1 trilyon 993 milyar lirası döviz tevdiat hesabı, 125 milyar 781 milyon lirası da kıymetli maden depo hesaplarından oluştu.

Kasım ayına göre, hesabında 1 milyon liranın üzerinde mevduat olan yurtiçi yerleşiklerin TL cinsinden hesapları 572 milyar 426 milyon lira, döviz hesapları 28 milyar 572 milyon lira, kıymetli maden depo hesapları 18 milyar 171 milyon lira arttı.

Açlıktan kaynaklı çocuklar gelişemiyor!

Geçtiğimiz günlerde Birleşmiş Milletler, Dünya Gıda Programı'nın (WFP) gerçek zamanlı veri paylaştığı 'Açlık Haritası'nda, 6 Haziran itibarıyla 92 ülkede toplam 866 milyon kişinin yeterli gıda tüketemediğini, 36 ülkede 333 milyon kişinin, 56 ülkede ise 533 milyon kişinin ve 84,34 milyonluk nüfusa sahip Türkiye'de ise 14,8 milyon kişinin yetersiz beslenebildiğini açıkladı. Aynı veriler, beş yaş altı çocukların yüzde 1,7'sinin akut yetersiz beslenme, yüzde 6'sının ise kronik yetersiz beslenme yaşadığını ortaya koyuyor.

Yetersiz beslenme, insan vücudunu hem fizyolojik hem de psikolojik olarak zarara uğratmaktadır. Sağlıklı yaşam için beslenme ihtiyacı insanın doğar-doğmaz hem beyinsel hem de fiziksel gelişimi açısından karşılanması gereken bir zorunluluktur. İnsanlığın beslenme ihtiyacından mahrum kaldığı her durumda ise ciddi sağlık sorunları ortaya çıkmaktadır. Beslenme yetersizliği demek insa-

nın mental ve fiziksel olarak gelişiminin tamamlanamaması demektir. Yetersiz bir beyin ve yetersiz bedensel gelişim demektir. Yaşadığımız ülkede de yetersiz beslenme gün geçtikçe daha akıl almaz boyutlara varmaktadır. WFP'nin açıkladığı verilere göre Türkiye'de yetersiz beslenmenin en yüksek olduğu il yüzde 20,25 ile Şırnak'tır.

Türkiye'nin imzacısı olduğu Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 6. maddesinde "taraf devletler her çocuğun temel yaşam hakkına sahip olduğunu kabul ederek, çocuğun hayatta kalması ve gelişmesi için en üst düzeyde çaba göstermek durumundadır" deniyor. Ancak yalnızca açıklanan veriler bile Türkiye'nin bu sözleşmeyi apaçık görmezlikten geldiğini bir kez daha kanıtlıyor. Çocuklar bu düzende açlık çektiklerinden kaynaklı gelişim ve kavrama sorunu yaşıyor.

Gazetelere röportaj veren, emekçi mahallelerinde görev yapan öğretmenler, ekonomik krizin çocukların beslenme çantalarına yansımalarını ifade ediyor. Çocuklar dersleri zor kavlıyor ve algılıyor. Ayrıca gelişim bozukluğu da yaşayan çocuklar adeta bir deri bir kemik kalıyorlar. MEB'in yaptığı "Dört Beceride Türkçe Dil Sınavı" çocukların yalnızca konuşmada başarılı olduğunu ortaya koyuyor.

İçinde bulunduğumuz bu sistem, en temel insani hak ve yaşamsal gereksinim olan beslenme ihtiyacını bile karşılamak bir yana adeta lüks haline getirmiş durumda. Artan hayat pahalılığı, enflasyon ve alım gücünün artmasıyla birlikte sağlıklılık ve yeterli beslenmek bile imkânsız bir hale gelmiştir. Tüm bu tablo bile, bu sistemin ne kadar vahşileştiğini gözler önüne sermektedir. Kapitalizm azgınlaştıkça genç, yaşlı, çocuk demeden

tüm toplumun kanını nasıl emeceğinin hesabını yapmaktadır. Sermaye devleti, çocuklarını yüksek refah koşulları içinde yetiştirip konforlu ve zengince bir yaşam sürdürürken geri kalan milyonlarca çocuk ise daha anne karnındayken yoksullukla yüz yüze kalmaktadır. Dünyaya gözlerini açlık ve yoksulluk sorunu altında açıp hayatta kalma mücadelesi vermektedir.

Bu sömürü düzeni yıkılmadığı müddetçe, insanca yaşayabilmemiz de mümkün olamayacak! Bizleri tüm bu saldırılardan kurtaracak olan ise kendi örgütlülüğümüzdür. Yaşam hakkımızın alenen gasp edilmesine karşı bir araya gelmek, örgütlenmek her zamankinden daha da yakıcı bir görev olarak önümüzde durmaktadır. İnsanın sömürülmediği, öldürülmediği, insanca yaşayabildiği bir düzen olan sosyalizmi kurmak için bir adım daha öne çıkıp mücadeleyi büyüt-meliyiz.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

20 yılda büyük tahribat!

M. Nevra

Dağları'nın Kanadalı şirket Alamos Gold'a siyanür ile altın aranması için peşkeş çekilmesine karşı eylemler örgütlenmiş, Kaz Dağları'nda nöbetler tutulmuştu. 2021 yılında ise şirketin Kaz Dağları'ndaki ruhsatı iptal ettirildi. Ancak yine "beşli çete"nin bir üyesi olan Cengiz Holding'in "Halılağa Altın Bakır Madeni Projesi" adı ile yürüttüğü talan durdurulabilmiş değil. Türkiye'nin ciğerleri olarak anılan Kaz Dağları'nın %79'u madene karşı yok olma tehlikesi altında.

"KAPİTALİZM GÖLGESİNİ SATAMADIĞI AĞACI KESİYOR..."

Sermayedarlar kendi çıkarları için tüm canlı yaşamını yok oluşturma sürüklüyor. Olağanüstü bir şekilde seyreden aşırı hava olayları, tetiklenen doğal afetler, hava kirliliği, artan karbon emisyonu... Tüm bunlar geleceğimizi doğrudan tehdit eden unsurlar. Ve biliyoruz ki, tüm bunlar topluma lanse edildiği gibi yalnızca bireylerin deodorant ya da plastik malzeme kullanmamaları ile çözülebilecek sorun alanları değildir. Tüm bu yıkımın sorumluları daha fazla kâr uğruna fabrikalardaki kimyasal atıkları denetlemeyen, doğada geri dönüşümü neredeyse imkansız olan plastik malzemeyi her geçen gün hayatımıza daha fazla dahil eden; ormanlarımıza, derelerimize, sokamızdaki parka dahi rant uğruna göz diken sermayedarlar ve onların devletidir. Dünyanın neresine gidersek gidelim, bu böyledir. Türkiye'de ise bu durum son 20 yılda AKP iktidarı ile doğanın talanında neredeyse geri dönüşü olmayan bozulmalara evrilmiştir.

Rant uğruna doğanın tahrip edilmesi dünyamızı geri dönüşü olmayan bir yokuşa sürüklemektedir. Bugün yapılan araştırmalar ortaya çıkarmaktadır ki, fabrikalardaki denetlenmeyen kimyasal sıvı ve gaz atıklar sonucu bebeklerin dışkılarında dahi plastiğe rastlanılmaktadır. Sermaye devletinin temsilcileri adeta "benden sonrası tufan" diyerek insanlığa koyu bir karanlık dışında bir şey vaat etmemektedir. Doğamıza, çevremize, yaşamlarımıza göz koyan bu çürümüş düzen miladını doldurmuş ve yıkılmayı beklemektedir.

Eğer proje hayata geçerse yöre halkına ait tüm alanlar özelleştirilmiş olacak. Sahiller, piknik alanları gibi kamusal alanların her biri özel işletme sahiplerinin eline geçecek. Projenin destekçilerinden birisi de CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi.

Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı, İzmir'in Aliağa ilçesinde jeotermal kaynak arama projesi için Nisan ayında Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) sürecini başlattığını duyurdu. Afyon'un Sandıklı ve Emirdağ ilçelerinde, yine jeotermal kaynak arama ruhsatlı 3 saha için ihale süreci başlatıldı. Jeotermal projeleri yüzey ve yeraltı su kaynaklarının kirlenmesine yol açmakta, zararlı katı ve gaz emisyonu arttırmakta ve arazi çökmesi ya da heyelan gibi birçok olumsuz durumu tetiklemektedir.

"Beşli çete"nin bir parçası olan Limak'ın da ortak olduğu YK Enerji, sermaye devletinin hayata geçirdiği zeytinlikleri madencilikçiye açacak yönetmelik değişikliğine dayanarak Muğla'nın Milas ilçesindeki İkizköy köylülerinden zeytinliklerini taşımasını istedi. Şirket, köylü zeytinlikleri taşımazsa "biz ağaçları keseriz" diyerek tehditlerde bulundu. Tüm bunların ardından nasıl bir tesadüftür ki tam bir ay sonra, Muğla'da nedeni bilinmeyen bir orman yangını zeytinlik alanlara sıçradı. Asırlık zeytin ağaçları kesildi, köylüler defalarca jandarma ile karşı karşıya geldi. Süreç ise halen daha devam ediyor.

Orman yangınlarıyla birlikte, ormanlık alanı yüzde 60'a düşen Muğla'da raporlara göre, bin 449 maden ruhsatı bulunuyor. Millî parkların yüzde 85'i ise maden alanı sayılıyor. Ordu'nun da yüz-

de 74'ü maden şirketlerine peşkeş çekildi. Ordu Aybastı'daki altın arama faaliyeti yaklaşık 14 bin kilometrelik bir alanın talan edilmesine neden olacak. Türkiye'de genel olarak, 24 ilde yaklaşık 20 bin maden ruhsatı bulunuyor.

Afyonkarahisar Emirdağ'daki yaylalar tıpkı Kaz Dağları'nda olduğu gibi Kanadalı bir şirketin yağmasına açılmak isteniyor. Kanadalı şirket Eldorado ve Kanada merkezli TÜPRAG'ın maden arama çalışmaları bilirkişi raporunu bekliyor. Onay alındığında çevre için büyük bir tehdit olan siyanür ile altın aramaları başlatılacak.

Bir başka güncel doğa talanı ise, Cumhurbaşkanlığı kararı ile Düzce, Manisa, Bilecik ve Mersin'de toplam 3 milyon 496 bin 566 metrekare alan orman sınırları dışına çıkartıldı. Geçtiğimiz yılın yaz ayında Türkiye'nin en büyük gündemi orman yangınları olmuştu. Ardı arkası kesilmeyen yangınlarda Türkiye'nin yangın söndürme uçağının olmadığı ortaya çıkmıştı. Türkiye'nin en acı gerçeklerinden biri de inşaa edilecek otel kadar ormanın yakılmasıdır. Ancak sermaye devleti kimi zaman bu gibi "uğraşı"lara başvurmadan doğrudan ormanlık alanın talanı için onay verebiliyor. Bunun son örneğini ETSTUR ve MaxxRoyal otellerinin sahibi, Kültür ve Turizm Bakanı M. Nuri Ersoy'un kendi şirketine tahsisini onayladığı Bodrum'daki 25 bin metrekarelik orman arazisinde 5 yıldızlı tatil köyü projesi için 'ÇED gerekli değildir' kararının verilmesinde gördük.

Daha fazla kâr için gözü dönen sermayedarlar, Kaz Dağları'ndan ellerini bir türlü çekmiyor. Geçtiğimiz senelerde Kaz

AKP iktidarı, çürümüş düzenini her geçen gün rant, talan ve yağma ile dolu yeni bir yıkım kararını devreye sokarak sürdürmeye çalışıyor. Doğal alanlar daha önce tarihte hiç olmadığı kadar aç gözlülük ile yağmalanıyor. Sermayenin demir yumruğu Erdoğan'ın kararlarıyla doğa ve çevre geri dönüşü olmayan bir yıkıma sürükleniyor. Neredeyse her gün yeni bir ormanlık alan rant uğruna yakılıp talan edilirken, dünya da büyük bir yok oluşa sürükleniyor.

Kaz Dağları, Hasankeyf, Salda Gölü, Munzur, Kuzey Ormanları... Bu sıralananlar yalnızca en çarpıcı ve bilinenler. AKP-MHP iktidarının var ettiği çevre katliamı almanağı her geçen gün büyüyor. Sözde "çevre dostu" olduklarını iddia ediyorlar ancak her güne doğal alanları talan edecek yeni bir saldırıya imza atarak başlıyorlar. Toplumla adeta alay edercesine açıklamalar yapıyorlar. Örneğin yakın zamanda Emine Erdoğan, Saray'da çocuklara yaptığı konuşmasında, bizzat AKP iktidarı tarafından talan edilen doğaya sahip çıkılması çağrısında bulundu ve çocuklara şunları söyledi: "Bütün gayretimiz, sizlerin hak ettiğiniz güzel bir geleceğe kavuşmanız için... Başkasına verilecek en güzel nasihat, insanın kendi davranışlarıdır. Unutmayın ki tabiat sizin geleceğinizdir. Ona sahip çıkın." Oysa ki, bu içi boş söylemlerin öncesinde ve sonrasında çocuklarımızın geleceğini karartabilecek onlarca rant projesine onay verildi.

RANT-TALAN-YAĞMA DOLU DİZGİN...

Güncel saldırılardan yalnızca birkaçını şöyle sıralayabiliriz:

İzmir'de Urla'dan Çeşme'ye uzanan bir rant projesi gündemde. Proje, biçim olarak Kanal İstanbul'a benzetildiği için projeden "Kanal İzmir" olarak bahsediliyor. Tabii sadece biçim olarak değil çevreye vereceği zararın büyüklüğü de projelerin birbirine benzemesine yol açıyor. 120 milyon metrekarelik bir alanın talanından bahsediliyor. Söz konusu proje, 13 Ekim 2019'da cumhurbaşkanlığı kararıyla ilan edildi. Bu karar doğrultusunda Çeşme ve Urla'daki bazı özel mülk parsellerinde acele kamulaştırma kararları alındığı gibi, buradaki doğal SİT alanları, zeytinlikler dahil tarım ve mera alanlarının vasfı da projeye göre değiştirildi.

15-16 Haziran DireniŒi'nin 52. Yılı

**15-16 Haziran başkaldırısı,
baskıya ve sömürüye karşı mücadelede
yol göstermeye devam ediyor!**

